

HET GEHEIM VAN DE BARONES

TRIJNTJE KRUIJER

KASTEELROMAN

HET GEHEIM VAN DE BARONES

Trijntje Kruijer*

“Hebt ú Elles weggejaagd?” vroeg René opeens. “Om iets wat er in die brieven staat?” Zijn ogen bleven strak op zijn grootmoeder gericht en hij zag dat hij ergens heel erg dicht op zat. Zijn oma werd namelijk nerveus, zéér nerveus.
“Ik heb toch gezegd dat ze die brieven rustig kon gebruiken?” zei de barones geagiteerd.
“Ja, dat zei u inderdaad. Maar dat méénde u niet, hè?”

**Onder het pseudoniem Trijntje Kruijer schreef Lyda Westerink, schrijver en journalist, tijdens haar studie – ‘als écht heel erg leuk bijbaantje’ - enkele romantische titels in de series KASTEELROMAN en STREEKROMAN.*

Het copyright van deze titels rust bij

Uitgeverij Marken
uitgeverijmarken.nl

HET GEHEIM VAN DE BARONES

“Kom jij onze familiegeschiedenis schrijven!?”

De donker gelokte jonkheer René van Aelst Clifford keek de jonge, roodharige vrouw aangenaam verrast aan. Tenminste, dat maakte Elles de Vreede er maar uit op.

“Ja, dat klopt”, zei ze, “U had iets anders verwacht?”

René van Aelst Clifford glimlachte en Elles zag opeens twinkelende lichtjes dansen in de donkerbruine ogen.

“Dat kun je wel zeggen, dat ik iets anders verwacht had!”, riep hij uit, “Zo’n Historische Kring, dat zijn toch altijd een beetje van die oude mannen-clubjes? En dan kom jij!”

René nam de jonge vrouw zeer vrijmoedig op, van top tot teen. Deze Elles de Vreede was een bijzonder aantrekkelijk wezen, concludeerde hij, zonder dat zij plaatjesachtig mooi was. Zij was een natuurlijke roodharige vrouw en een buitenkansje voor mannen met een exclusieve smaak.

“Nou, oude mannen”, protesteerde Elles, “Dat valt erg mee, hoor.”

René grijnsde.

“Want? Er zijn ook oude vrouwen in dat clubje vertegenwoordigd?”

“Ik heb alleen met heren gesproken, maar die waren nog zeer lief. Wellicht moet u uw beeld toch wat bijstellen.”

René bleef onverstoorbaar.

“Jonge goden zijn het vast niet, dat durf ik met je te wedden. En waarom zeg je trouwens u tegen mij? We zijn praktisch even oud, schat ik zo. Ik heet René.”

Elles glimlachte en nam de uitgestoken hand aan.

“Ah, jij bent dus René”, zei ze.

De onstuimige jonkheer gaf een kreetje en riep uit: “Och ja, jij weet natuurlijk alles van ons! Heerlijk trouwens, om research-onderwerp te zijn van zo’n mooie vrouw.”

René had zijn stem laten dalen en Elles kon niet ontkennen dat zij gecharmeerd was van deze aantrekkelijke en bijna schaamteloze jonkheer. Volgens haar informatie was hij de jongste van twee zonen.

“Ben ik te vroeg eigenlijk?”, vroeg Elles.

“Omdat je alleen mij treft? Nou, mijn grootmoeder doet haar middagdutje, dat mag als je negentig bent. Mijn vader zit op de club, die zit trouwens altijd op de club, mijn moeder is aan het bridgen, maar kan elk moment hier zijn. En mijn geliefde broer is aan het werk. Vind je het heel erg om alleen met mij opgescheept te zitten?”

“Nee, hoor”, was het opgewekte repliek van Elles, “Jij werkt niet?”

René van Aelst Clifford begon te lachen.

“Nou, dat noem ik nog eens recht op je doel af gaan! Jij zult een hoop deuren geopend krijgen die voor anderen gesloten blijven, denk ik zo, want je trapt ze gewoon in.”

Ze lachte even en zei toen: “Sorry, ik ben inderdaad vaak nogal direct, ja.”

“Ik houd wel van vrouwen die recht op hun doel af gaan”, zei René prompt en hij keek haar weer veelbetekenend aan.

“Maar jij geeft zelf niet erg direct antwoord”, merkte Elles fijntjes op.

“Tja, omdat het toch een wat pijnlijk puntje is, mevrouw De Vreede.”

“Oh?”

“Ik ben namelijk de losbol van de familie. Zo degelijk als mijn broer is, zo weinig wil ik deugen, begrijp je?”

Elles voelde het overal kriebelen van plezier: wat was dit een heerlijke, gekke kerel! Ze hield van mannen met zelfspot, ze vond mannen met zelfspot onweerstaanbaar, om precies te zijn.

“Jij wilt niet deugen? Vertél!”

“Wat een oprechte interesse! Maar, lieve Elles, hoe weet ik nu dat niet straks het hele dorp het weet? Straks staat het allemaal in dat boekje dat je gaat schrijven!”

“Nou, zo te horen wordt dat een apart project”, kaatste Elles droog terug, “Want je wekt de suggestie dat je heel, heel, heel erg niet wilt deugen.”

“Mijn kleinzoon heeft natuurlijk een zekere reputatie hoog te houden”, klonk het opeens op droge toon achter hen.

Elles draaide zich om en keek naar de deur waardoor zijzelf zo-even ook door de butler de salon binnen gelaten was. Er stond een oude dame in de deuropening die René liefdevol aankeek en zich vervolgens tot Elles wendde.

“U moet mevrouw De Vreede zijn?”

Elles stond op en schudde de hand van de oude dame.

“Inderdaad”, zei ze, “Ik ben Elles de Vreede.”

“Ja, de heer Van Elven heeft mij uw cv gemaild, mevrouw, en ik ben blij dat de Historische Kring u uitgekozen heeft. Oh, pardon, ik ben Charlotte van Aelst Clifford.”

“Fijn om u te ontmoeten”, zei Elles.

“Thee, oma?”, kwam René.

De oude barones nam plaats op de donkergroene sofa die bij het raam stond en knikte.

“Heel graag. En je hebt onze gast toch ook wel iets aangeboden, hè?”

René schudde het hoofd.

“Daar kwamen we nu net aan toe”, zei hij, “Elles en ik raakten ogenblikkelijk in gesprek en ik ben gewoon vergeten om haar iets aan te bieden.”

De barones keek haar kleinzoon een beetje vorsend aan.

“Elles?”, herhaalde zij effen, “Je bedoelt mevrouw De Vreede?”

“Ja, ik bedoel mevrouw De Vreede, oma, maar ik noem haar Elles”, zong René onverstoorbaar.

“Mevrouw De Vreede is hier gekomen om te werken, René”, zei de barones streng, “Ik verwacht van je dat je dat begrijpt?”

De mondhoeken van René krulden zich in een geamuseerde glimlach.

“Natuurlijk, oma”, zei hij gehoorzaam.

“Heel goed”, zei de oude dame, “Zorg dan nu maar voor de thee.”

Terwijl René de butler instrueerde, wendde de barones zich tot Elles.

“Ik ben blij dat u de komende weken onze gast zult zijn. Ik zal u straks uw slaapvertrekken laten zien en ik had bedacht dat mijn kleinzoon u maar wegwijs moest maken in de bibliotheek. Ik bedoel mijn ándere kleinzoon.”

“Titiaan?”, vroeg Elles.

De barones knikte.

“Ja, Titiaan heeft geschiedenis gestudeerd en hij heeft enkele jaren geleden ons familiearchief geordend. Ik denk dat hij u het beste van dienst kan zijn.”

Elles was eigenlijk heel even een beetje teleurgesteld dat niet René haar wegwijs zou maken. Ze voelde zich heerlijk zo vrolijk en zorgeloos in zijn nabijheid.

“Heel graag”, zei ze echter beleefd.

De butler zette thee voor haar neer en verdween weer net zo geruisloos als hij gekomen was. Dat was wel écht, vond ze, zo’n butler.

Overigens was de rest ook wel ‘echt’: het enorme landgoed was ronduit indrukwekkend.

Alleen die oprijlaan al! Er leek geen einde aan te komen, had ze gedacht toen ze daar met haar kleine auto opgedraaid was en keurig stapvoets richting huis gereden was.

Zo hoorde adel te wonen! Vanaf de openbare weg was het landhuis niet te zien, het lag volledig verscholen in het lover. En zodra het voor haar opdoemde, was ze werkelijk onder de indruk. Een prachthuis was het, een huis dat deed denken aan oude, Romeinse villa’s.

Wat een complex, had ze gedacht ze, toen ze haar auto had geparkeerd en aanbelde. De butler had opengedaan en haar vriendelijk aangekeken.

“Mevrouw De Vreede?”

“Ja, dat klopt. Elles de Vreede”, zei ze en had haar hand uitgestoken.

“U bent mooi op tijd”, had de butler gezegd, terwijl hij de hand aangenomen had, “Ik vrees dat dat vandaag niet voor iedereen geldt. Alleen jonkheer René is in de salon.”

“Hoe heet u eigenlijk?”, had Elles gevraagd.

“Ik ben de butler.”

“Ja, natuurlijk, maar u hebt toch ook wel een naam, hoop ik?”

De butler had breeduit gegrijnsd.

“Ik ben Pim van der Laan, mevrouw. Kan ik uw mantel aannemen?”

Alleen de hal was al de moeite waard: die was bijna net zo ruim als haar hele appartement!

De prachtige visgratenparketvloer kraakte gepast toen Elles de butler volgde naar de salon.

Jonkheer René van Aelst Clifford had meer gelegen dan gezeten op de enorme sofa die in het midden van de gigantische salon stond. Hij kwam haastig overeind toen hij de butler met Elles zag binnen komen en had zijn openingszin uitgeroepen: “Kom jij onze familiegeschiedenis schrijven?”

En Elles had direct moeten lachen, een beetje opgelucht. Al haar angst over vreselijk stijve blauwbloedige dames en heren verdween als sneeuw voor de zon bij de kennismaking met deze jonkheer.

En de oude barones leek haar ook zeker niet al te stijf. De dame droeg haar prachtige witte haar in een zeer elegante wrong en het was nog altijd duidelijk te zien dat zij in haar jonge jaren een echte schoonheid geweest moest zijn.

Wat Elles echter het eerste aan de barones opviel was niet haar schoonheid, maar haar ongedwongenheid. Ze plaagde haar kleinzoon blijkbaar graag, maar tegelijkertijd was het direct maar al te duidelijk wie de baas was op dit immense landgoed: de oude barones!

“Het is een zeer innemende dame”, had Michel van Elven, de voorzitter van de Historische Kring gezegd, “Maar onmiskenbaar een barones, een echte dame die opgegroeid is in de oude grandeur van het adellijk leven. Háár debutantenbal was het hoogtepunt van heel haar jonge leven, zo ging dat.”

Elles kon zich inmiddels voorstellen dat de jonge Charlotte de jonge mannen bij die gelegenheid zeker in vuur en vlam gezet had. Haar aantrekkelijke kleinzoon had dat knappe uiterlijk en die hele uitstraling zeker niet van een vreemde!

Tussen haar dikke, donkerblonde wimpers door nam zij de jonkheer nog maar eens tersluiks op. Zij bedacht zich dat zij na Nick wel aan een wat... luchtiger type toe was.

Nick was altijd zo zwaar op de hand geweest, zo... serieus! Elles was geschrokken toen haar vriend haar ten huwelijk gevraagd had. Daar was zij nog helemaal niet aan toe geweest, vond ze.

Nick was hierdoor vreselijk gekwetst geweest en uiteindelijk was hun relatie, die in de collegebanken begonnen was, op de klippen gelopen. Daar had Elles wel degelijk verdriet van gehad, ook al had Nick gedacht van niet.

“Jij leeft zo oppervlakkig”, had hij haar verwijtend toegeworpen, “Ik heb je totaal verkeerd ingeschat. Ik heb echt behoefte aan een vrouw met meer inhoud.”

Ze had zich dat verwijt erg aangetrokken. Het had haar gevoel van onzekerheid flink aangewakkerd. En die onzekerheid speelde haar toch ook zo vaak parten.

Eigenlijk had ze in eerste instantie niet eens durven reageren op de advertentie van de Historische Kring waarin men vroeg om iemand met ‘een vloeiende pen’ die ter gelegenheid van het 750-jarig bestaan van het dorp een gedenkboekje wilde schrijven.

Het boek moest gaan over het adellijke geslacht Van Aelst Clifford, een geslacht dat minstens even lang aan de 750-jarige geschiedenis van het dorp verbonden was.

Haar zusje Roos had haar moeten overhalen om op de advertentie te reageren.

“Je hébt toch een vloeiende pen?”, had ze uitgeroepen, “Vanwaar die onzekerheid? En je vindt het een heerlijk onderwerp. Nou, wat houdt je tegen? Dón!”

Roos, een tint roder dan zij en zo mogelijk gezegend met nóg meer sproeten, had haar keuze voor Nick toch al nooit begrepen.

“Saaie eikel”, luidde haar weinig subtiële commentaar.

Maar Elles had zich de kritiek van Nick, zoals gezegd, erg aangetrokken. Ze wás waarschijnlijk ook oppervlakkig, wat had zij nou bereikt in vergelijking met haar zus?

Ze was overigens met die onzekerheid opgegroeid. Want moeder De Vreede was natuurkundige en vader De Vreede was professor in de wiskunde. Roos, de oudste dochter, volgde haar vader in zijn voetsporen, briljant als ze was in exacte vakken en promoveerde uiteindelijk in de wiskunde, net als hun vader.

Elles echter was een echte ‘alfa’, zoals dat heette. Ze was buitengewoon goed in talen, maar dat telde in huize De Vreede niet mee. Ze was slecht in wiskunde, zo heette het daar. En dat haar leraar Nederlands een veelbelovend schrijver in haar zag, maakte absoluut geen indruk op vader De Vreede.

Elles had Nick tijdens haar studie Nederlands ontmoet. Nick was een serieuze en ook wel een wat zelfingenomen man had. Hij vond zichzelf een kunstenaar en hij stak niet onder stoelen of banken dat hij wat Elles aarzelend produceerde maar wat gebroddel in de marge vond.

“Vrouwen kunnen niet creëren”, zei hij altijd, “Omdat zij kinderen kunnen krijgen. Mannen compenseren het feit dat zij geen kinderen kunnen krijgen door kunst te scheppen.”

Alle grote kunstenaars waren ook mannen, beweerde hij bovendien. Elles vond het eigenlijk normaal dat Nick niet echt van haar capaciteiten onder de indruk was, dat was immers ook zo geweest met haar ouders.

Alleen Roos had haar altijd geweldig gevonden.

“Ik wou dat ik verhalen kon schrijven”, had ze steeds verzucht, “Ik wou dat ik creatief was, zoals jij.”

En ze was duidelijk over Nick.

“Die is veel te saai voor jou”, zei ze, “En hij stimuleert jouw talenten niet. Sterker nog, hij ziet ze niet eens, net als pa en ma. Dump hem!”

Maar uiteindelijk had Nick háár gedumpt, nadat zij niet met hem had willen trouwen en hij daarover vreselijk boos was geweest.

“Ik had je als veel serieuzer ingeschat”, had hij gezegd.

Nadat Nick en Elles uit elkaar waren, zei Roos op waarschuwendende toon: “En nu eerst een leuk niemendalletje tussendoor, El. Gewoon, niet nadenken, plezier hebben, consumeren en weggooien als je hem zat bent! Er zijn plenty mannen die daar op zitten te wachten, hoor!” Elles schatte jonkheer René Van Aelst Clifford zeker wel zo in. En ze bedacht voor het eerst sinds ze weer vrijgezel was dat het nog niet zo’n gek idee was van haar zus om eens een poosje lekker de bloemetjes buiten te zetten met een leuke vent.

René Van Aelst Clifford bedacht overigens op hetzelfde moment dat roodharige vrouwen toch een geheel eigen aantrekkingskracht hadden, heel anders dan de blondjes waar hij doorgaans op viel.

Titiaan zou niet voor het diner thuis komen, want, zoals René met een scheve grijns opmerkte: “Mijn broer is een eerzaam burger die fatsoenlijk werkt voor zijn geld.”

Charlotte Van Aelst Clifford glimlachte toen haar kleinzoon dat zei en merkte toen op luchtige toon op: “Hij weet tenminste wel wat hij gaat doen als hij ’s morgens opstaat.”

“Alsof u dat ooit wist, oma”, kaatste René terug, “U hebt toch de gouden tijden meegemaakt dat adel nog echt als adel leefde? Dat zit waarschijnlijk gewoon in mijn genen, oma, ik kan het niet helpen dat ik een... nietsnut ben.”

De barones lachte hartelijk.

“Mijn hemel, jongen, lees eens een boek!”, riep ze uit, “Ik had een enorm druk programma. Toen verkleedde je je drie keer op een dag, om maar eens iets te noemen, want je kon echt niet aan de middagthee verschijnen in je ochtendtoilet.”

“Wat een heerlijke tijd”, verzuchtte René, “Zal ik Elles het buitengebeuren laten zien?”

“Het buitengebeuren?”, herhaalde de oude dame misprijzend, “René! Een jonkheer met een béétje standing verliest zich niet in dat populair taalgebruik.”

“Ik ben toch geen erfgenaam, oma”, zei René zorgeloos, “En Titiaan weet hoever hij kan gaan, daar vertrouw ik op.”

De barones schudde glimlachend het hoofd en keek hun gast aan.

“Mevrouw De Vreede, wilt u eerst uw kamer zien of wilt u eerst het... buitengebeuren zien?”

Elles had gehoopt dat het niet al te doorzichtig was toen zij voor ‘het buitengebeuren’ koos. En René vergaapte zich onmiddellijk toen zij buiten kwamen aan de milde lentezon op dat rode haar.

“Is iedereen bij jou thuis rood?”, vroeg hij prompt.

“Nee, mijn ouders zijn blond, maar mijn zus is nog roder. Als kind vond ik het niet altijd leuk, maar dat kwam vooral door onze witte huid, dan bloos je zo gemakkelijk namelijk.”

“Waarover moest jij dan zoal blozen?”

“Nou, gewoon, als je voor de klas moest komen en zo, je kent dat wel.”

“En... tegenwoordig, als volwassen vrouw?”

Elles wist wat Roos nu zou zeggen: “Ik denk dat ik jónu nu kan laten blozen, René.” Ze had het Roos vele malen zien doen, op feestjes of bij andere gelegenheden waar zij samen naartoe gingen.

Ze wilde dat zij ook zo kon zijn, zo gemakkelijk, zo losjes. Maar zij was toch anders.

“Tegenwoordig valt het wel mee”, zei Elles dus en ze voelde zich een beetje onhandig.

“Ik hoefde nooit te blozen als ik voor de klas moest komen”, vertelde René, “Ik vond het heerlijk om in het middelpunt van de belangstelling te staan, ik was altijd en overal erg graag haantje de voorste.”

Ze liepen intussen over een fraai betegeld pad tussen de rozen door in de richting van een appelgaard. Elles begon zich af te vragen hoe groot het landgoed eigenlijk was, want in de verte, achter de boomgaard, leken zich nog veel meer landerijen uit te strekken.

“De appelgaard was een hobby van mijn grootvader”, vertelde René, “Hij zat er bijna dag en nacht, geloof ik. Geen hovenier mocht erbij, tegenwoordig zitten er drie hoveniers op, kun je nagaan, dat deed opa toen allemaal alleen.”

“Vandaar dus dat hij er dag en nacht zat”, zei Elles.

De rozen stonden allemaal op springen, zag Elles. Ze zou ze allemaal zien open gaan in de periode dat ze hier verbleef, bedacht ze verheugd.

“Wat een mooie tuin”, zei ze spontaan.

“Houd je van tuinieren?”

“Ja, maar ik heb nu helaas geen tuin, ik woon drie hoog. Ik heb wel heel veel bloembakken op mijn balkon. Maar ik droom dat ik ooit een huisje met een tuin zal hebben.”

“Woon je alleen?”

René vroeg het langs zijn neus weg, maar zij begrepen allebei dat de inleidende danspassen waren begonnen.

“Ja, sinds een jaar weer wel”, zei Elles.

“Had je een vriend?”

“Ja.”

René vroeg niet waarom de relatie beëindigd was. Het was hem voldoende dat ze vrijgezel was, vermoedde ze. En ze had er ook eigenlijk helemaal geen zin in om weer over haar relatie met Nick te praten.

René leidde haar door de appelgaard en nam haar vervolgens mee naar de kas.

“Ook een hobby van je opa?”, vroeg Elles.

René glimlachte.

“Nee, hier kweekt mijn moeder dahlia’s. Mijn moeder is ook een echt tuinvrouwje, dus je hebt alvast een onderwerp om met haar over te praten. Meestal is ze trouwens aan het bridgen, hoor, en laat ze de dahlia’s aan de hovenier over.”

“Mag ik binnen kijken?”, vroeg Elles, opeens enthousiast.

“Ja, natuurlijk, kom”, zei René, die zelf absoluut geen interesse had voor dahlia’s, maar die de mooie roodharige dame graag een plezier wilde doen.

Elles kon haar bewonderende kreten niet inhouden: wat een duizelingwekkende hoeveelheid dahlia’s! En wat een bijzondere soorten zaten er tussen! René zag haar blanke gezicht opeens glimmen van plezier en haar wangen kleurden mooi roze vanwege haar enthousiasme.

De hovenier zag het ook, constateerde René en hij nam het de man niet kwalijk dat hij onder de indruk was van Elles. Jos van Weerden werkte al bij de familie Van Aelst Clifford sinds René zich kon heugen. De man bewoonde het koetshuis, alleen, dus dit vrouwelijk schoon deed hem natuurlijk wel iets, vermoedde René.

Hij stelde Elles aan Van Weerden voor en Elles begon ogenblikkelijk allerlei enthousiaste vragen op de hovenier af te vuren. Het duizelde René al na vijf minuten, maar er leek voorlopig nog geen einde te komen aan het gesprek tussen die twee over dahlia’s, dahlia’s en nog eens dahlia’s.

René leunde een beetje verveeld tegen de hoge houten tafel, maar glimlachte stralend naar Elles toen zij een blik in zijn richting wierp.

“Zullen we gaan?”, vroeg hij, “Je hebt de stallen nog niet gezien.”

Eenmaal weer buiten keek René haar stralend aan en nam haar bij de arm.

“Kom”, zei hij, “Ik wil dat je alleen aandacht voor mij hebt, mooie dame. Ik hoop dat we helemaal niemand meer tegenkomen.”

Elles keek naar de knappe man die zo innemend naar haar lachte. Haar zus had gelijk: het was heerlijk om eens lekker vrijblijvend de bloemetjes buiten te zetten...

Tegen de tijd dat René en Elles weer bij het huis arriveerden, had Elles de stallen gezien, waar René haar de namen van alle paarden genoemd had, die zij onmiddellijk weer vergeten was, want dat waren er echt te veel om te onthouden en had ze slechts een stukje kunnen wandelen in het enorme bos dat zich uitstreckte over het achterland van het landgoed.

Al die tijd hadden de mooie jonkheer en Elles onderhoudend gepraat, licht flirtend, maar niet té. Zo bleef er voortdurend een licht zinderende sfeer tussen hen hangen en dat was heerlijk, bedacht Elles, daarin moest ze Roos alweer gelijk geven.

Toen zij de salon betraden, kwam er een lange, magere man op hen af.

“Mevrouw De Vreede?”, vroeg hij.

Elles nam zijn uitgestoken hand aan en knikte.

“Ja”, zei ze, “Hoe maakt u het?”

“Heel goed, dank u.”

“Moet je je niet even voorstellen, pa?”, vroeg René wat spottend, “Je naam staat niet op je voorhoofd geschreven, hoor.”

“René”, kwam de oude dame berispelend, “Het kan ook wel eens ietsje minder.”

“Arnout van Aelst Clifford”, zei de stroblonde man, “Mijn zoon heeft gelijk, het stáát ook niet op m’n voorhoofd. Wat drinkt u, mevrouw De Vreede?”

Elles vond het moeilijk om gewoon te antwoorden, want ze leek terecht gekomen in een borrelritueel waarvan zij de regels niet kende. In tv-series zag het er altijd zo vanzelfsprekend uit, maar ze de werkelijkheid was heel anders. Het zweet brak haar uit. Hoe luidde de etiquette in vredesnaam?

Kon je nu vragen: ‘Wat hebt u?’, vroeg Elles zich af. Stond dat niet vreselijk zot bij een familie die natuurlijk gewoon alles had?

“Houdt u van een wijntje?”, vervolgde de baron, alsof hij haar twijfel begreep en Elles knikte dankbaar.

“Heel graag”, zei ze beleefd.

“Rood?”

Elles knikte opnieuw. Butler Pim voorzag de gast van een glas wijn en terwijl de oude barones van haar sherry nipte en René juist een glas witte wijn aangereikt kreeg, ging de salondeur open. Er trad een vrij grote, blonde vrouw binnen.

Elles hield haar adem zelfs even in: wat was dit een indrukwekkende persoonlijkheid! Was dat de moeder van René en Titiaan?

“Ah, Amélie”, zei de oude barones, “Daar ben je! Sherry?”

De vrouw knikte en begroette Elles.

“Dag”, zei ze, “Ik ben Amélie van Aelst Clifford. En u bent mevrouw De Vreede. Wat hebt u een prachtige kleur haar!”

Elles glimlachte naar de bijzondere vrouw.

“Dank u”, zei ze.

Toen Amélie een glas sherry aannam van de butler, vroeg ze in het algemeen: “Is Titiaan er nog niet?”

“Die zal wel weer in de file staan”, zei de oude barones, “Maar hij kan elk moment binnen stappen.”

“Gelukkig”, zei haar schoondochter, “Want u moet het toch vooral van hém hebben, mevrouw De Vreede. Titiaan is historicus en heeft ons familiearchief enigszins op orde gebracht.”

René leek een beetje ontstemd, maar hij zweeg. Elles vroeg zich af of René wellicht een beetje jaloers was op zijn oudere broer. Hij had zo benadrukt dat Titiaan werkte en hijzelf een soort flierefluiter was.

Titiaan was maar net op tijd voor het diner. Hij stormde de salon binnen, een excuus mompelend en stak zijn hand uit naar Elles.

“Dag”, zei hij, “Titiaan. Ik hoop u morgen uitgebreid wegwijs te maken in de bibliotheek.”

Elles was opgestaan om de hand van Titiaan te drukken en merkte direct dat Titiaan net iets langer was dan zijn jongere broer. Verder was zijn haar even donker en weerbarstig als dat van zijn broer en mocht hij rustig knap genoemd worden.

Maar anders dan zijn broertje was hij niet echt los in de omgang, merkte Elles. Titiaan was een beetje stijf, heel anders dan die vlotte René.

“En?”, kwam René, “Vind je dat we op elkaar lijken, Elles?”

Elles knikte.

“Jullie zijn overduidelijk broers”, zei ze, “Echt overduidelijk.”

Ze vroeg zich af hoe twee zulke blonde ouders zulke donkere zonen hadden kunnen voortbrengen. Nou ja, misschien sloeg het een generatie over en was de oude baron donker geweest.

Titiaan vroeg zich af hoe René dat toch deed. Die schrijfster hing alweer aan zijn lippen en was duidelijk van hem onder de indruk. Het was zelfs bijna gênant, maar niemand zou hem corrigeren.

Het was trouwens onmogelijk om niet van René te houden en hem niet al zijn vrijpostigheden te vergeven. Natúúrlijk had René al zijn vriendinnetjes vroeger weggekaapt, maar dat deed hij niet expres. Zodra vrouwen hem zagen, waren ze onder de indruk.

Terwijl Titiaan vroeger een meisje niet eens durfde te vragen om met hem naar een schoolfeest te gaan, had René intussen al met het kind gezoend in de fietsenstalling. Titiaan had geprobeerd de kunst af te kijken, maar tot nog toe was het een mysterie voor hem hoe René het deed.

Ook Catharina was steeds heimelijk onder de indruk geweest van René, dat had Titiaan best gemerkt. Deze dochter van een bevriende familie was door hun grootmoeder met alle eerboden op het landgoed ontvangen en het was overduidelijk dat de oude dame haar oudste kleinzoon aan deze adellijke dochter wilde koppelen.

“Niet verkeerd, broeder”, had René hem plagerig in het oor gefluisterd, “Haar blonde haar is puur natuur, dat zie je onmiddellijk, dat komt niet uit een flesje. En dat lijf, wauw, ik wilde dat ik de erfgenaam was, dan zocht oma ook een vrouw voor mij uit.”

Titiaan was geïrriteerd geweest.

“Doe niet zo belachelijk, René. De tijd van uithuwelijken is voorbij.”

“Ja, dat weten jij en ik, maar weet oma dat ook? Nou ja, ik zou er niet mee zitten als ik jou was.”

Titiaan zat er echter wél mee: natuurlijk probeerde zijn grootmoeder hem op deze wijze aan de adellijke vrouw te brengen. Hij geneerde zich daar gewoon voor en bovendien vond hij Catharina du Chatel niet sympathiek, hij had eigenlijk helemaal niets met haar.

René was zo kies om niets bij deze freule te proberen, maar het was overduidelijk dat Catharina zeker gecharmeerd was van deze flirt van een broer van de erfgenaam.

“In ’s hemelsnaam, Titiaan, doe eens niet zo stijf!”, had zijn grootmoeder hem later toegesist, “Het wordt immers tijd dat je trouwt!”

“Oma, ik heb geen huwelijksmakelaar nodig”, had Titiaan afgemeten gezegd.

“Nou, ik denk het dus wel! Je komt zelf niet met een vrouw thuis, of wel soms?”

Titiaan was woedend naar zijn vertrekken gebeend en had de deur van zijn zitkamer met een enorme dreun achter zich dicht gegooid. En toen was Merel daar.

Hoe wist het bescheiden kamermeisje toch altijd precies wanneer hij haar nodig had? Ze kwam zijn vertrekken binnen, bijna geruisloos en glimlachte bemoedigend naar hem.

“Laat je toch niet zo opfokken”, zei ze, terwijl zij haar hand op zijn schouder legde.

“Ik wil dat mens niet!”, stootte Titiaan woest uit.

“Wie bedoel je nou?”, had Merel kalm en een beetje plagend gevraagd, “Je oma of de freule?”

Merel werkte kalmerend op hem, zoals altijd. Hij lachte zelfs eventjes.

“De freule”, zei hij toen, iets rustiger, “Ik vind het een eng mens, net een ijskast.”

Merel lachte voluit.

“Titiaan!”

Hij lachte terug en haalde verontschuldigend zijn schouders op.

“Ja, ik ben dan een ongelooflijke stijve hark, wellicht, maar ik droom van een warme vrouw en niet van een ijskoningin.”

Merel maakte een sussend geluid.

“Zo’n vreselijke stijve hark ben je nu ook weer niet, jonkheer Titiaan.”

“Nee, ik ben maar een beetje een stijve hark”, zei Titiaan spottend, “Je hoeft me niet te troosten, hoor, Merel, ik weet dat ik kansloos ben naast mijn broertje. Die charme, dat charisma, dat heb ik gewoon niet.”

Merel schudde haar hoofd en haar korte, donkere lokken zwaaiden speels om haar leuke gezichtje.

“Nee, jij bent een echte loser”, zei ze plagerig, “En je kunt ook helemaal niets, hè, je hebt niet gestudeerd, bent niet cum laude afgestudeerd...”

Titiaan lachte: “Houd maar op!”

Want dat was hij dus allemaal wél. Merel streek lief door zijn donkere krullen en liet haar wijsvinger langs zijn jukbeenderen glijden.

“En wat ben je lelijk, zeg! Geen volle, donkere krullenbos, geen fraaie jukbeenderen, geen prachtige, bruine ogen! Was je maar nooit geboren!”

Titiaan glimlachte en greep haar hand.

“Je bent een engel”, zei hij, “Weet je zeker dat je nog steeds geen verhouding wil met een erfgenaam?”

Merel grijnsde naar hem.

“Oef, nou breng je me aan het twijfelen, hoor.”

Merel had hem op beide wangen een klinkende zoen gegeven en was weer vertrokken.

“Nog wat drinken, broeder?”

Titiaan keek op naar René. Opeens stond René wel heel erg dicht bij hem.

“Mooi rood is niet lelijk, hè?”, fluisterde René breed grijnzend bij zijn oor, “Daar mag jij morgen een hele dag de bibliotheek mee in, jongen.”

“Om te wérken, ja”, siste Titiaan giftig terug, “Denk jij ooit nog wel eens aan iets anders dan vrouwen versieren?”

Op dat moment kondigde butler Pim aan dat het diner opgediend kon worden en weg was René, half huppelend naar hun roodharige gast om haar hoffelijk zijn arm aan te bieden.

“Mag ik u vergezellen naar de eetkamer, schone dame?”

Natuurlijk bloosde de schrijfster, van plezier, zag Titiaan. Ze liet zich maar al te graag door René meevoeren, op dit moment naar de eetkamer, later misschien naar zijn slaapvertrekken.

Titiaan verlangde intussen naar zijn engel, naar zijn nuchtere en vooral ongecompliceerde Merel.

De oude barones bracht Elles na afloop van het diner hoogstpersoonlijk naar de logeervertrekken. Elles zag dat haar bagage daar al neergezet was.

“Ik hoop dat het u naar de zin is, mevrouw De Vreede”, zei de oude dame, “Wanneer u iets nodig hebt, kunt u bellen om Merel, ons kamermeisje.”

De hand van de dame wuifde nonchalant naar een koord.

“Ik stuur haar morgenochtend wel langs om u te vragen wat u wilt gebruiken als ontbijt.”

“Dank u”, zei Elles.

“Ik wens u een goede nacht.”

“Ik wens u ook een goede nacht.”

En toen was Elles alleen. Ze keek om zich heen en begon opeens hardop te lachen. Dit geloofde je toch allemaal niet? Een kamermeisje dat je 's morgens kwam vragen wat je als ontbijt wilde! In opdracht van een heuse barones!

Ze móest het gewoon even kwijt. Ze diepte haar mobiele telefoon op uit haar handtas en toetste het nummer van haar zusje in.

“Roos?”

“Elles! Hoe is het daar?”

“Fantastisch! Ongelooflijk fantastisch! Een butler, een kamermeisje, oneindige tuinen, kassen vol dahlia's, een heerlijke jonkheer!”

“Stop, stop! Een heerlijke jonkheer, hoorde ik dat?”

“Ik heb met hem geflirt, geloof ik. Nou ja, hij in ieder geval met mij. Oh, Roos, je zou hem moeten zien! Hij is bijna te knap om waar te zijn, echt.”

“Waarom bel je me eigenlijk? Om me jaloers te maken, klein kreng?”

Elles lachte.

“Nee, nee, maar het is zo heerlijk dat jij er nu niet bent, anders had hij alleen maar oog voor jou.”

“Als hij van nog roder haar en nog meer sproeten houdt wel, ja”, was de prompte reactie van Roos.

Maar daar ging het helemaal niet om. Roos was gewoon veel losser in die dingen, die zou écht en doelbewust met die jonkheer flirten.

“Hij houdt van alles wat op twee benen rond loopt en een rok aan heeft, volgens mij”, zei Elles, “En morgen moet ik de hele dag met zijn saaie broer de bibliotheek in.”

“Oh? Want dat is degene met de brains?”

“Eh, ja, het schijnt zo. Hij is historicus en echt net zo stoffig als dat woord klinkt, hoor. Ik begrijp niet hoe die twee kerels broers kunnen zijn, zeg.”

“Wonen er ook nog andere familieleden, El?”, informeerde Roos droog, “Een barones of zo?”

“Ja, ja, een hele echte. Je hebt oma Van Aelst Clifford, een echte aristocrate en de absolute heerseres van dit huis. Dan heb je haar zoon Arnout en haar bloedmooie schoondochter Amélie.”

“De moeder van, eh, hoe heten die kerels eigenlijk?”

“Van René en Titiaan, ja.”

“Wie is de heerlijke jonkheer en wie de saaie?”

“Titaan is de saaie.”

“Klinkt niet zo. Titiaan klinkt veel frivoler dan René, toch?”

“Toch is Titiaan de stoffige historicus. Oh, die moeder, Roos, echt, je hebt nog nooit zo’n mooie vrouw gezien! Dat zo’n man als Arnout aan zo’n schoonheid kon komen, zeg.”

“Die huwelijken worden toch allemaal zo ongeveer gearrangeerd, zusje.”

“Ja, toen misschien nog wel. Eerlijk gezegd ziet de baron er een beetje, ja, gewoontjes uit, snap je? Terwijl zijn vrouw die fraaie, echt aristocratische trekken heeft, net als haar schoonmoeder.”

“Alsof adel per definitie mooi is”, sputterde Roos tegen, “Je lijkt wel een klein meisje dat in een sprookjesboek rondwandelt: Elles in Wonderland.”

Elles bleef onverstoort.

“Leuk. Zelfs jij zou onder de indruk zijn, cynicus!”, zei ze.

“Misschien. Nou, ga je lekker slapen in je gouden bedje met satijnen lakens?”

“En een hemel met dieprode gordijnen”, vulde Elles aan.

“Welterusten, zusje. En, Elles, denk erom dat je gaat genieten! Pluk dat bloempje, die René en geniet er van, beloof je dat?”

“Ja, ik beloof het. Maar mag ik je bellen als ik flirtadvies nodig heb?”

“Altijd, liefje.”

De nacht was ongelooflijk stil op zo’n landgoed. Elles was gewend aan haar appartementje naast het station en daar denderden sowieso al tientallen treinen langs gedurende de nacht. Ook het geruzie van haar linkerburen en het saxofoonspel van haar benedenbuurman waren tot diep in de nacht zeer gebruikelijke geluiden. En hier was de stilte bijna hóórbaar!

Elles sliep goed, ondanks het vreemde bed en die ongekennde stilte. Ze werd wakker door een bescheiden kloep op de deur en wist ook meteen waar ze was.

“Kom maar binnen”, riep ze.

Er trad een tenger, donkerharig meisje de slaapkamer binnen.

“Goedemorgen, mevrouw De Vreede, ik ben Merel en ik kom u vragen wat u voor ontbijt zou willen.”

Elles was rechtop gaan zitten en stak haar hand uit.

“Ook goedmorgen. Ik heet Elles. Ik ontbijt eigenlijk nooit.”

“Nou, dat is een slechte gewoonte”, zei Merel prompt, “Eén knapperig croissantje kan toch wel?”

“Klinkt verleidelijk. Ontbijten ze hier niet gezamenlijk?”

“Dat klopt, dat doen ze hier niet. Jonkheer Titiaan moet eigenlijk altijd vroeg weg door de week, de baron slaapt uit en gaat dan meestal naar zijn club en zijn vrouw gaat eerst naar de kassen en ’s middags naar de bridge of een andere bijeenkomst met vriendinnen. En de oude barones vertoont zich na twaalf uur pas. Ze zegt altijd dat dan haar rimpels pas voldoende glad getrokken zijn.”

Elles hoorde het de oude dame gewoon zeggen, gortdroog.

“Maar vandaag is het zaterdag”, zei Elles, “Dan hoeft Titiaan niet weg, toch?”

“Soms wel.”

“Is het zo’n workaholic?”

“Hij houdt van zijn werk en zet zich volledig in. Maar vandaag gaat hij u terzijde staan in de bibliotheek, heb ik begrepen.”

“Ja, dat klopt.”

“Wilt u koffie of thee bij uw ontbijt?”

“Thee, alsjeblieft.”

“Over een kwartiertje kom ik u een blad brengen.”

“Ik zou ook niet weten waar de bibliotheek is”, zei Elles opeens.

“Die wijs ik u ook, natuurlijk. Tot zo.”

En toen was Elles weer alleen. Wat zou René eigenlijk doen? Merel had hem niet in haar opsomming meegenomen. Maar hij leek haar een feestbeest en ze vermoedde dat hij niet voor zonsopgang zijn bed zou zien en dus het ontbijt maar gewoon zou overslaan.

Elles sprong uit bed, liep naar het raam en genoot een paar minuten van het uitzicht over het immense landgoed. Je zou hier toch wónen!

Ze nam vervolgens gauw een douche en kleepte zich aan. Juist op het moment dat Merel binnen kwam met een blad met thee en croissantjes, legde Elles de föhn neer en schudde haar rode haar los.

Ze at met smaak, ook al nam ze normaal gesproken niet de moeite om te ontbijten. Het beviel haar eigenlijk toch wel, zo’n ontbijtje.

Goed, en dan nu: op naar de bibliotheek. Die Titiaan leek haar afschuwelijk nauwgezet en enorm stijf en formeel. Nou ja, even doorzetten maar.

Titiaan verheugde zich niet echt op een zaterdagje bibliotheek met een schrijfster die hij helemaal niet kende en die ongetwijfeld vele malen liever bij zijn broertje wilde zijn.

Maar zijn grootmoeder had bepaald dat hij Elles de Vreede wegwijs zou moeten maken in het archief en grootmoeder was nog altijd onbetwist de baas in dit huis.

En hij had haar wetten al eens met voeten getreden door Catharina du Chatel af te wijzen.

“Niemand durft oma iets te weigeren”, had René vol bewondering opgemerkt.

“Ik wil Catharina niet”, was Titiaans resolute reactie, “Oma kan mij niet dwingen om van iemand te houden.”

René had zijn broer hoofdschuddend aangekeken.

“Liefde is voor boerenknechten, dat zei oma vanmiddag fijntjes tegen mij. Ze wil dat ik dat jou duidelijk maak.”

Titiaan trok een gezicht naar zijn jongere broer.

“Nou, probeer het eens, broertje.”

“Nee, nee, eet me niet op, ik waag me daar niet aan. Ik geloof dat jouw hart al vergeven is, nietwaar?”

Titiaan kneep zijn amberkleurige ogen half dicht en was duidelijk op zijn hoede.

“Wat bedoel je daar precies mee?”

“Ik denk aan onze kleine nimf, onze Merel. Ze loopt jouw vertrekken wel heel vrijelijk in en uit op de meest... eh, merkwaardige tijdstippen.”

“Pardon?”, kwam Titiaan ijzig.

“Ik neem je niets kwalijk, broeder, integendeel, het is een kleine schat en ik begrijp je heel erg goed. Maar oma denkt daar... subtiel anders over.”

“Nou, dat moet oma mij dan zelf maar zeggen, hè.”

“Ik denk dat ze dat ook zeker gaat doen.”

En inderdaad had de oude barones haar oudste kleinzoon ernstig onderhouden over zijn misschien wat... al te intieme omgang met het kamermeisje.

“Ik begrijp niet wat u bedoelt, oma”, had Titiaan koud gezegd.

“Ik denk dat je héél goed begrijpt wat ik bedoel”, zei de oude dame op besliste toon, “Ik vraag je met klem om je wel te realiseren dat jij de erfgenaam bent en dat dat verplichtingen met zich meebrengt.”

“Juist, ja. En die verplichtingen liggen anders voor René?”

De oude barones deinsde geen ogenblik terug.

“Inderdaad”, zei ze beslist.

En toen had Titiaan in zijn ijskoude woede geroepen: “Dus René mag gewoon zijn lul achterna lopen en ik, als erfgenaam, niet?”

Butler Pim had gegrijsd toen hij het vanuit de salon hoorde roepen. En de baron, die juist terugkwam van zijn club en het eveneens hoorde, schudde het stroblonde hoofd en was eigenlijk niet verbaasd dat zijn wilskrachtige moeder zijn degelijke zoon zover gedreven had om iets dergelijks te roepen.

Ook René, die zoals gewoonlijk ergens in het huis rond hing, had de woorden van zijn broer gehoord en barstte in lachen uit.

En de drie mannen hoorden de barones onverstoorbaar zeggen: “Dat heb jij heel erg goed begrepen, Titiaan.”

Titiaan had Pim haast ondersteboven gelopen toen hij met woeste passen de salon uitbeende. René liep de hal in, trof daar zijn vader en de butler aan en de drie mannen keken elkaar veelbetekenend aan.

“René!”, klonk het toen eisend vanuit de salon.

De jongste kleinzoon werd ontboden en kreeg een uitbrander omdat hij zijn broer niet op zijn verplichtingen gewezen had zoals de oude dame hem gevraagd had te doen.

Intussen kalmeerde een schijnbaar immer aanwezige Merel de woedende Titiaan.

“Zij kunnen maar aan één ding denken!”, briepte hij, “Wat dént ze wel? Ik laat me niet door haar rond commanderen en ze heeft niets te maken met mijn eh... intieme leven.”

Merel had geglimlacht omdat Titiaan gebloed had toen hij dat laatste zei.

“Zullen we ons een beetje in acht gaan nemen?”, stelde ze rustig voor.

“Ben je gek? Waar bemoeit iedereen zich mee? Ik ben verdomme een volwassen kerel!

Straks moet ik mijn oma nog vertellen hoe vaak ik het doe!”

“Titiaan!”

“Maakt niets uit, ik ben toch de enige die moet blozen wanneer ik dit zeg.”

Merel schudde glimlachend haar hoofd. De woede was over, zag ze. Deze man was de meest temperamentvolle man die zij kende, maar hij kon er geen kant mee uit.

Hoewel, in zijn werk kon hij een hoop kwijt, alleen kon hij dat niet delen met het thuisfront, wist Merel.

Ze had vaak gedacht dat Titiaan wel een fantastische minnaar moest zijn, met dát temperament. Frits had haar waarschuwend aangekeken toen ze dat tegen hem gezegd had.

“Als je dat maar nooit proefondervindelijk wilt gaan vaststellen, dame!”

“Je wéét dat ik een vrouw voor één man ben”, zei Merel, “En jij bent mijn man, voor altijd.

Maar ik heb gewoon met Titiaan te doen. Heb jij geen leuke vrouwelijke collega of zo die we aan hem kunnen voorstellen.”

“Ik wil niet op die grootmoeder gaan lijken, lief”, had Merels echtgenoot gezegd, “Geen koppelarij, dat werkt dus niet.”

Titiaan had dus besloten om zijn grootmoeder ditmaal eens ter wille te zijn. Tenslotte had hij ook niets tegen het feit dat er een boek over de geschiedenis van zijn familie uitkwam. Hij duwde de deur naar de bibliotheek open en het eerste wat hij dacht toen hij Elles de Vreede zag zitten was dat haar haar wel verschrikkelijk rood was.

Elles was onder de indruk van de bibliotheek. Vier enorme muren die één en al boekenkast waren en een grote, antieke tafel in het midden van het immense vertrek, met uitnodigende stoelen.

De bibliotheek ademde allerm minst een stoffige sfeer uit, het was eerder het paradijs voor iemand als Elles, die zo graag met haar neus in de boeken zat. Ze liep langs de kasten en wilde alleen van de boeken die op ooghoogte stonden al bijna alles lezen!

Ze kon de verleiding niet weerstaan en nam een boek uit de kast.

Het was een zeer fraai ingebonden exemplaar, met een fluwelen kaft. Het was er eentje uit een serie: de complete werken van William Shakespeare, haar favoriete schrijver. Ze begon erin te bladeren, vond doelbewust de passages die ze het mooiste vond.

En toen de deur van de bibliotheek open ging, was zij zo verdiept in het boek dat zij niet eens doorhad dat Titiaan er al was. Titiaan zag dat er een warme, geamuseerde glimlach om haar mond speelde, zij zat echt met plezier te lezen.

Titiaan ging tegenover haar zitten en keek een poosje stilletjes naar haar. Plotseling keek zij op en fronste haar donkerblonde wenkbrauwen.

“Oh, sorry!”, riep ze uit, “Ik had je helemaal niet gehoord!”

Hij glimlachte naar haar.

“Geeft niet”, zei hij, “Wat lees je? Ah, Shakespeare. De getemde feeks, zie ik. Je favoriet?”

“Ik geloof het wel, ja.”

“Ondanks het feit dat fanatieke feministes het bestempeld hebben als buitengewoon vrouwenonvriendelijk?”

Titiaan zag een glimlach doorbreken op het gezicht van de jonge schrijfster.

“Ja”, antwoordde ze stralend, “Ondanks dat. Of liever, ik vind dat eigenlijk gewoon onzin.

Het is toch bedoeld als een klucht? En een klucht is zoals de nar van vroeger, die houdt mensen een spiegel voor.”

“Het doel heiligt de middelen, dus?”

Elles keek Titiaan recht aan en zag dat hij oprecht geïnteresseerd was in haar antwoord. Nick had haar voorkeur voor juist dit werk van de Engelse schrijver altijd gehoord.

“Een lompe macho die zijn vrouw in een volgzaam slavinnetje verandert”, had hij gezegd,

“Daar gaat het toch over? Dat is toch vreselijk!”

“Ik dacht dat jullie als studenten literatuur juist diepere lagen in verhalen moesten ontdekken”, had haar zusje toen prompt heel erg bijdehand gezegd, “En jij bent toch al vierdejaars, Nick?”

Nick was woedend geweest.

“Die zus van jou is weinig subtiel”, had hij gezegd, “Ik ben blij dat jij anders bent.”

“Dat ik net zo ben als de vrouw uit De getemde feeks nadat Petruchio haar getemd had, bedoel je?”, had ze droog gevraagd.

“Ik heb het stuk in Londen gezien”, vertelde Titiaan opeens, “En ik werd opnieuw getroffen door de liefde tussen die twee hoofdpersonen. Wie temt er nou eigenlijk wie, dacht ik.

Uiteindelijk ligt die macho toch aan háár voeten?”

Elles was verrast. Het leek wel alsof Titiaan rustig een ochtend over de diepere lagen in dat Shakespeare-stuk wilde gaan praten! Wat Nick van haar nu juist altijd zo idioot gevonden had, dat ze daar uren over kon bomen en dat ze bijvoorbeeld een boek over Lady MacBeth zou willen schrijven.

Ze stond op en zette het boek terug op de plank.

“Ik... eh, ik ben natuurlijk niet gekomen om over Shakespeare te praten”, zei ze, een beetje schuchter, “Sorry, hoor.”

Titiaan zag dat ze zelfs licht bloosde.

“Misschien doen we dat ook nog wel een keer”, zei hij, “Ik ben afgestudeerd op het Engeland van Elizabeth de Eerste, de tijd van Shakespeare. Een fascinerende periode!”

“Oh, echt waar!”, riep Elles enthousiast uit, “Oh, dan moeten we zéker nog een keer doorpraten, zeg!”

“Vanavond?”

“Heel graag.”

“Kom, dan zal ik je nu door ons familiearchief loodsen.”

Het archief stond in het tweede gedeelte van de bibliotheek, het kleinere gedeelte dat via een doorgang met fraaie glas in lood deuren te bereiken was.

“Hoe kwam je nou op het idee om dat boek over onze familie te willen schrijven?”, vroeg Titiaan op zeker moment, nadat hij had laten zien hoe hij alles geordend had en waar ze alles kon vinden.

“Het leek me heel apart”, zei Elles, “Jullie familie is zo vergroeid met dit stadje. Jullie stamboom gaat zelfs nog verder terug dan de 750 jaar die dit stadje bestaat en er heeft in elk geval vanaf de stichting van deze stad altijd een Van Aelst Clifford op dit landgoed gewoond.”

“Ja, dat klopt. Dat was trouwens een vreselijke losbol, die baron die toen zijn intrek nam op het landgoed, weet je dat? Hij had alleen al een dagtaak aan zijn vele minnaressen en de kinderen die hij bij hen verwekt had. Hij deed verder sowieso alles wat God verboden heeft, hij heeft zelfs bijna zijn titel een keer verloren bij het dobbelen.”

Elles genoot van de wijze waarop Titiaan kon vertellen. Ze had gedacht dat hij langdradig en monotoon zou zijn, maar dat bleek allerm minst zo te zijn. Hij vertelde haar enthousiast en zeer beeldend over zijn voorvaderen, met veel details over al hun hebbelikheden en vooral hun onhebbelikheden.

“Een geslacht van schuinsmarcheerders en brokkenmakers, hè?”, concludeerde hij lachend. Elles zag opeens lichtjes dansen in die amberkleurige ogen.

“Dat zijn jouw woorden, hoor”, zei ze snel.

“Ik weet het, ik weet het. Laat mijn grootmoeder het maar niet horen, ik heb haar de laatste maanden toch al zo ontstemd.”

“Is dat zo?”

Titiaan leek te schrikken van zijn eigen openhartigheid, zag Elles.

“Eh, ja”, zei hij, opeens aandoenlijk onhandig en veel meer zoals zij verwacht had dat hij de hele tijd zou zijn.

“Wil je erover praten?”, vroeg ze, met opzet luchtig, alsof ze een grapje maakte.

“Ze had een echtgenote voor me uitgezocht”, gooide Titiaan er toen uit, “Een adellijke dame. Ze hadden haar denk ik nog niet verteld dat de tijd van uithuwelijken ver achter ons ligt. En ik vraag me trouwens af of dat bij oma veel zou helpen.”

“Ik zeg niets”, zei Elles snel en grijnsde ondeugend.

“Zal ik het dan maar weer zeggen? Dat Machiavelli nog wat van die vrouw had kunnen leren? Zij is echt de absolute heerser in dit huis, op dit moment. Ze ziet er uit als een lieve, oude dame, maar ondertussen is het een leeuw!”

“Het lijkt me geen vrouw die dingen aan het toeval overlaat, hè?”

Titiaan glimlachte breed.

“Nee, niet echt”, zei hij, “Maar ik houd van haar, laat daar geen misverstand over bestaan. Ze moet zich alleen niet met mijn privéleven gaan bemoeien.”

“Want die eventuele echtgenote, dat vond je niets?”

Titiaan schudde zijn hoofd.

“Het was een ijskast”, zei hij.

Elles begon hardop te lachen.

“Een ijskast?”, herhaalde ze.

“Ja, ik bedoel, koud, begrijp je, ijskoud.”

Elles knikte en keek de man naast zich aan. Het klonk zo... wárm toen hij ‘koud’ zei, bedacht ze. Er zinderde iets in de lucht, iets onverwachts, iets... veelbelovends.

Titiaan keek ook naar haar, langer dan hij tot nog toe gedaan had en doordringender.

“Ik... ik begrijp het”, fluisterde Elles.

“Echt?”, vroeg Titiaan en zijn stem klonk een beetje hees.

Op dat moment werd er onstuimig op de deur geklopt en nog voordat Titiaan of Elles iets hadden kunnen roepen, ging de deur al open. Een stralende René stapte naar binnen, ongegeneerd als altijd.

“Hallo, schone dame, hooggeachte broeder, hebben jullie geen honger?”

René nam Titiaan en Elles op zoals zij samen bij dat archief zaten en bedacht dat Titiaan er opvallend ontspannen uit zag.

De twee keken hem aan alsof hij een vreemd diersoort was, vond hij.

“Het is lunchtijd”, zei hij, “Dat jullie het hier zo lang uithouden, zeg! Het is hier donker, bedompt en, eh, nou ja, vervelend in elk geval. Terwijl er heerlijke gepocheerde zalm op ons ligt te wachten!”

Titiaan draaide zich terug naar Elles en zei: “Nou, dan moesten we maar eens aan tafel gaan, hè?”

Elles knikte en René fronste zijn donkere wenkbrauwen.

“Lekker zitten wroeten in onze voorvaders?”, vroeg hij aan Elles.

Elles glimlachte naar hem, maar dat had ze gisteren op een hele andere manier gedaan, vond René. Oh hemel, de saaiheid van zijn broer was toch niet besméttelijk!?

“Zin om straks even naar buiten te gaan?”, vroeg hij haar, “We kunnen een stuk gaan paardrijden.”

Elles keek naar Titiaan, alsof ze dat met hem moest overleggen en zei toen: “Eh, ik ga liever nog wat werken.”

“Ga maar rustig met René naar buiten straks”, zei Titiaan en hij klonk opeens erg koel.

René zag hoe het verstrakte rond de kaak van zijn broer en Elles keek een beetje ongelukkig van de ene broer naar de andere. Er hing opeens een akelige gespannenheid in de bibliotheek en ze voelde zich plotseling erg terneergeslagen.

Titiaan stond op en beende zwijgend voor hen uit naar de eetkamer.

René nam Elles bij de arm en begeleidde haar hoffelijk naar haar plaats.

“René, sloof je niet zo uit”, zei zijn grootmoeder, die aan het hoofd van de tafel zat, op licht verwijtende toon.

Haar schoondochter lachte en de vader van René schudde het hoofd maar weer eens.

“En? Is het u bevallen in de bibliotheek, mevrouw De Vreede?”, vroeg de oude barones.

“Oh, zeker”, antwoordde Elles onmiddellijk.

“Heeft Titiaan je niet te veel ontmoedigd?”, vroeg René.

“Helemaal niet”, was de hartgrondige reactie van Elles, “Titiaan is een zeer onderhoudend verteller.”

René liet een kort, verbaasd lachje horen en Titiaan liet zijn blik een moment op de jonge, roodharige vrouw rusten.

“Dank u”, zei hij formeel.

Waarom was hij hier zo anders dan in de bibliotheek, vroeg Elles zich af. Het leek wel alsof hij hier gevangen zat in zijn antracietkleurige kostuum. Het was dat ze hem die ochtend heel anders had meegemaakt, anders had ze het nooit geloofd, dat hij ook zo kon zijn.

René begon opeens te lachen.

“René”, kwam zijn moeder, “Gedraag je toch eens een beetje.”

“Sorry”, zei René.

En vanaf dat moment verliep de maaltijd in min of meer stilzwijgen. Elles werd er een beetje onrustig van en toen ging tot overmaat van ramp haar mobiele telefoon ook nog af.

“Het spijt me”, stamelde ze, terwijl ze bloosde als een klein meisje, tot aan haar haarwortels. Ze diepte haar telefoon uit haar tas op en drukte de oproep weg.

“U had hem echt wel mogen opnemen”, zei Amélie van Aelst Clifford vriendelijk.

“Het was mijn zusje, zag ik”, zei Elles, “Dat kan niet echt dringend zijn. Ik bel haar straks wel terug.”

“Wat u wilt”, zei Amélie.

Na afloop van de maaltijd ging ieder zijns weegs: Amélie ging naar de dahliakassen, haar schoonmoeder ging naar haar boudoir, de baron mompelde iets over zijn club en ook Titiaan stond maar op.

“Een prettige rit”, zei hij een beetje gereserveerd tegen Elles.

“Ja, drie zou te veel zijn”, kwam René prompt.

Nu zag Elles ook hoe de trekken in het gezicht van de oudste broer zich verstrakten.

“Wij zien elkaar vanavond toch?”, zei zij tegen hem.

“Ik eh... ik bedenk me opeens dat ik al een andere afspraak heb”, zei Titiaan snel en hij keek haastig weg om de teleurstelling in die grote, groene ogen niet te hoeven zien.

Wat was er toch met hem, dacht Elles. Ze hadden toch afgesproken om samen verder te praten over zijn afstudeerscriptie? Ze snapte er niets van, helemaal niets.

En terwijl ze met René naar buiten liep, merkte ze dat het haar bezwaarde, dat ze teleurgesteld was dat de afspraak met Titiaan niet door ging.

“Hé, schone dame”, zong René, “Lách eens.”

Ze naderden de stallen en Elles probeerde haar best te doen om het nare gevoel van zich af te zetten.

“Trek je maar niets aan van mijn broer, hoor”, zei René, “Hij hééft het weer eens. Ik denk dat hij ruzie heeft met zijn liefje.”

“Zijn liefje?”, herhaalde Elles en ze vroeg zich af waarom zij het niet leuk vond dat Titiaan een ‘liefje’ had.

“Ja, mijn broer heeft een héle innige relatie met ons kamermeisje, zal ik maar zeggen.”

“Met Merel?”

“Met Merel, inderdaad. Oma heeft hem daar al eens over onderhouden, maar zijn... eh, liefde voor Merel is blijkbaar sterker dan zijn vrees voor onze grootmoeder en geloof me, dat wil wat zeggen. Ik snap niet dat haar man het nog goed vindt dat Merel hier werkt.”

“Haar mán!?”, herhaalde Elles, “Is ze nog getrouwd ook? Nou ja, zeg, en dan moet Titiaan nodig iets zeggen over schuinsmarcheerders, zeg!”

René zag dat de groene ogen van Elles vuur spoten van verontwaardiging.

“Heeft Titiaan het met jou over schuinsmarcheerders gehad?”, vroeg hij, “Wat een gedurfd onderwerp voor mijn degelijke broer en wat... interessant dat hij dat met een aantrekkelijke vrouw gaat bespreken.”

Elles was nog steeds vreselijk verontwaardigd. Dus die Titiaan rommelde met een kamermeisje dat nota bene nog getrouwd was ook! Natuurlijk was hij niet geïnteresseerd eventuele huwelijkskandidaten die zijn oma voorstelde: hij was gewoon helemaal niet geïnteresseerd in andere vrouwen dan Merel!

“Laten we het over iets leuks hebben”, zei René onverstoorbaar, “Moet jij je zusje niet terug bellen?”

“Nou, dat heeft geen haast, hoor.”

“Ben je niet nieuwsgierig naar wat ze wil?”

Elles glimlachte breed.

“Jij wel, geloof ik, hè?”

“Ja, eigenlijk wel.”

“Ik denk dat ze vanavond samen wat wil gaan doen. Dat doen we namelijk heel vaak op zaterdagavond, dan gaan we ergens dansen of zo.”

“Nou, je kunt, want Titiaan heeft jullie afspraak net afgezegd. Zal ik haar anders even terug bellen, dat we kunnen?”

Elles schudde lachend haar hoofd.

“Dat wé kunnen? Hoezo?”

“Ik ga natuurlijk mee! Ik wil één keer in mijn leven meemaken dat ik door twee roodharige schonen geflankeerd word.”

Roos de Vreede stond net haar haren droog te wrijven toen haar mobiel overging. Ze pakte het ding van het lage tafeltje en zag dat het haar zusje was.

"Hallo, lieverd!", riep ze uitgelaten.

"Ook hallo", klonk een mannenstem laconiek van de andere kant, "En: dank je! Je klinkt mooi."

Roos was even stil en voelde tintelingen van plezier langs haar ruggengraat gaan. Wie dit ook was, het was een heerlijke stem!

"Met wie heb ik het... genoeg?"

Dat laatste woord sprak ze met opzet langzaam uit.

"Met René van Aelst Clifford. Ik ben juist met je bevallige zus een eindje aan het paardrijden en..."

"Kán ze dat dan?", kwam Roos prompt.

"Wat?", vroeg René.

"Paardrijden."

"Oh! Ja, dat kan ze. Nou ja, ze zit er wat onwennig op, dat geef ik toe, maar het gaat eigenlijk best. Maar waarom ik bel: we gaan vanavond dansen."

"Ik vind het goed", was het directe repliek van Roos, "Waar gaan we heen?"

"Dat mag jij zeggen. Wil je even overleggen met Elles?"

"Ik laat me wel verrassen, René. Hoe laat zijn jullie er?"

"Uurtje of acht?"

"Perfect. Tot dan."

En daarmee verbrak Roos de verbinding. Ze voelde zich geweldig. Wat een gekke kerel! Heerlijk impulsief en hondsbrutaal, een lekker fatale combinatie.

Dat was dus de 'heerlijke jonkheer' van haar zus. Nou, hém zou het wel lukken om Elles ertoe te bewegen eens alle remmen los te gooien, daar had ze alle vertrouwen in.

Elles zelf maakte zich op dat moment alleen maar zorgen of ze op dat paard kon blijven zitten. Want ook al zei René telkens dat ze het heel goed deed, het voelde ronduit eng.

"Wat is ie groot!", had ze uitgeroepen toen René haar het witte dier had aangewezen.

René had het eerste kwartier dat daarop volgde slap van het lachen tegen de muur staan hangen.

"Dit is Sarah", zei hij toen, "Sarah is geen 'ie', maar een rasmerrie."

"Oh, neem me niet kwalijk", had Elles nuchter gezegd, "En moet ik daar op?"

Inderdaad, dat was wat er ging gebeuren. Nou ja, je moest toch wel een keer paard gereden hebben als je te gast was op zo'n landgoed, vond ze. Even doorzetten dus.

René hielp haar het rustige dier te bestijgen. Erg charmant zag dat er vast niet uit, vreesde Elles.

Ze voelde zijn handen losjes op haar taille en toen klonk zijn stem: "Ik ga je een zetje geven, hoor." En natuurlijk gaf hij haar toen een flinke zet tegen haar achterwerk.

"Niet blozen", riep hij onmiddellijk, "Je hoeft je bepaald niet te schamen voor je achterwerk, Elles."

"Was dat een compliment?", vroeg Elles een beetje verwilderd toen ze eenmaal zat.

René had haar stralend aangekeken en haar vraag gul bevestigd.

"Reken maar!"

De paardrijles duurde bijzonder kort, vond Elles. René vertelde wat zij moest doen, maar eigenlijk reed ze al voordat ze dat allemaal had kunnen onthouden.

En ze moest vreselijk lachen toen René haar zusje aan de telefoon had. Dat werd een leuke avond, dacht ze tevreden. En die gedachte drukte dat andere, beetje doffe gevoel naar de achtergrond, het gevoel dat ze vanavond eigenlijk toch wel heel graag met Titiaan over zijn afstudeeronderwerp had willen praten.

De baron had laten weten dat hij op zijn club bleef dineren en hij ontbrak dus tijdens het diner. Titiaan verscheen met een wat stuurse uitdrukking op zijn gezicht aan tafel en dat leek erger te worden toen hij begreep dat René en Elles die avond zouden uit gaan.

“Je mag ook mee, hoor”, zei zijn jongere broer royaal, “Maar ja, dan moet je dus wel je andere afspraak verzetten.”

Even was Elles bang dat Titiaan zou ontploffen, maar ofschoon hij zijn mond even opende om naar adem te happen, deed Titiaan er uiteindelijk gewoon het zwijgen toe.

“Heb jij een afspraak op zaterdagavond?”, vroeg Amélie aan haar oudste zoon, “Je moet ook eens ontspannen, Titiaan.”

“Oh, maar Titiaan zorgt er echt wel voor dat hij voldoende ontspanning krijgt, mama”, kwam René prompt.

“René, er werd jou niets gevraagd”, zei de oude barones streng, maar haar ogen glinsterden toen zij haar jongste kleinzoon waarschuwend aan keek.

“Het spijt me, oma”, zei René op een toon die deed vermoeden dat het hem allemaal allerm minst speet, “Met wie heb je eigenlijk een afspraak, broeder? Ik dacht dat Merel toch echt vrij was vanavond.”

Titiaan stond abrupt op, wierp zijn broertje woeste blikken toe en schoof zijn stoel onbeheerst naar achteren. Vervolgens stormde hij de kamer uit en galmde de dreun waarmee Titiaan de deur achter zich dichtsmeet na in hun oren.

“Wat heeft hij nou?”, vroeg René verbaasd.

“René! Laat hem toch eens met rust, wat heb je toch?”, kwam zijn moeder berispelend.

“Haantjesgedrag”, zei de oude barones resoluut.

Elles smoorde haar lachen in het servet.

“En dát zie ik heus wel”, zei René beledigd tegen haar, maar daardoor moest zij alleen nog maar meer lachen.

“Komt Titiaan nog terug?”, vroeg René toen.

“René, lossen jullie dit alsjeblieft op, ja”, zei Amélie, “Jullie gedragen je als een stel kleine kinderen: Titiaan is weer die van drift stampende peuter en jij bent weer dat bijdehante ventje dat andere kinderen het bloed onder de nagels vandaan kan halen. En dan zijn jullie dertigers!”

René boog schuldbewust het hoofd en stond op.

“Ik ga wel even naar hem toe”, zei hij toen kalm.

René trof Titiaan aan terwijl hij zonder iets te zien naar buiten stond te staren.

“Titiaan?”

Titiaan draaide zich om en keek zijn jongere broer afwachtend, maar zeker niet boos aan.

“Het spijt me”, zei René eenvoudig. En hij méende het, dat wisten beide mannen.

“Oké”, zei Titiaan, “En ook al gaat het je geen donder aan, broertje, ik heb niets met Merel, tenminste, niet wat jij zo hinderlijk insinueerde.”

“Dat weet ik wel”, zei René zacht.

Titiaan wierp een blik naar René en stootte toen een bitter lachje uit.

“Ja, natuurlijk. Dat ligt voor de hand, hè? Ook al had ik haar willen versieren, dan had ik het nog niet gekund.”

“Omdat ze getrouwd is en jij superfatsoenlijk?”

“Nee, omdat ik geen vrouwenversierder ben.”

René legde onhandig een arm om zijn broer heen.

“Kom op nou, Titiaan, dat geloof ik niet. Trouwens, er zijn vrouwen die heel goed een man kunnen versieren.”

Titiaan moest lachen.

“Jij hebt overal een oplossing voor, hè?”

“Was het maar waar”, zei René, “Hád jij trouwens een afspraak voor vanavond?”

“Eh, nee. Ik had de pest in dat ik aan haar ogen zag dat ze veel liever met jou uit rijden ging en ik werd weer eens driftig.”

Titiaan zuchtte hartgrondig.

“Je zag aan haar ogen...- Titiaan, ik geloof, ik denk werkelijk dat jij... verliefd bent op ons roodharig schrijfstertje!”

Titiaan maakte een afwerend gebaar.

“Welnee, zo erg is het niet.”

Maar René dacht daar intussen het zijne van. Hij had het eigenlijk ook al wel gezien toen hij hen vanmorgen in de bibliotheek aangetroffen had.

“Geloof me, broeder, zo erg is het wél. Waarom ga je vanavond niet gewoon mee? Dat zusje van haar gaat ook mee, dat wordt een dolle avond.”

“Zit ik op een dolle avond te wachten?”, vroeg Titiaan somber.

“Oh, ja, zeker”, zei René vol overtuiging, “En gá er nu eindelijk eens voor!”

“Weinig kans als jij er ook bij bent. Jij kunt met twee vrouwen naar huis aan het eind van de avond en ik ga alleen naar huis, zo zal het gaan.”

“Ik blijf van Elles af, broeder, dat beloof ik je, echt. Ze is voor jou. Vooruit, put on your dancingshoes! We gaan!”

En zo gebeurde het dat Elles niet met één maar met twee jonkers bij haar zusje aan kwam.

Roos zag er adembenemend uit in dat lila kleurige jurkje, dacht Elles.

Haar zusje had een wat extravagante smaak en durfde dus gewoon een rode netpanty te dragen en een fel paars jasje over het lila jurkje te doen. Kwam zij aan, met haar bruine rokje, mokkakleurig hemdje en beige vestje.

“Draag toch eens iets anders dan dat eeuwige bruin”, had Roos al heel vaak tegen haar gezegd en nu zag ze het haar weer denken.

“Roodharigen moeten bruin dragen”, had ze steeds tegen geworpen, “Dat heb ik gelezen, dat staat ze het best.”

Maar een roodharige vrouw in lila, paars en rood bleek óók heel goed te kunnen, als je daarvoor tenminste af mocht gaan op de zeer contente blik van René van Aelst Clifford “Hemel!”, fluisterde René, schijnbaar tegen niemand in het bijzonder, “Wat een prachtmeid!”

Titiaan grijnsde naar Elles en Elles glimlachte wat onhandig terug. René was uit de auto gestapt en begroette Roos met een voorkomende handkus.

“Is jouw zus hoogleraar in de wiskunde?”, vroeg Titiaan verbaasd.

“Ja, dat is ze. Die panty doet ze niet aan, hoor, als ze college geeft. Dan ziet ze er net zo... saai uit als ik nu.”

Titiaan keek naar haar.

“Je ziet er heel stijlvol uit”, zei hij warm.

Elles glimlachte opnieuw.

“Dank je wel”, zei ze.

Het werd stil in de auto, maar het was geen beklemmende stilte. Ze hoorden René en Roos luid en met veel gelach met elkaar praten, maar woordelijk te verstaan waren ze niet.

“Ze is de trots van mijn vader”, vervolgde Elles, “Hij is ook gepromoveerd in de wiskunde.”

“Hij is vast ook trots op jou”, zei Titiaan, “Jij hebt een zeer vloeiende pen.”

“Hoe weet je dat?”

“Ik heb jouw ingezonden werk gelezen, samen met mijn grootmoeder. Daarom ben je geselecteerd.”

“Vond je... vond je mijn werk goed?”

“Goed? Ik vond het heel erg goed, echt. Je hebt een meeslepende manier van schrijven, zonder dat de lezer de weg kwijt raakt. Je bent echt erg getalenteerd. Ik wilde dat je me had kunnen helpen bij het schrijven van mijn afstudeerscriptie, jij had het rossige haar van koningin Elizabeth de Tweede vast schitterend kunnen beschrijven.”

Elles voelde zich heerlijk. Titiaan vond haar werk goed! En hij keek zo... intens naar haar.
"Je doet net alsof je verbaasd bent", vervolgde Titiaan, "Je weet toch zelf hoop ik ook wel dat je getalenteerd bent?"

Elles maakte een wat onhandig gebaar.

"Ik twijfel altijd", bekende ze.

"Oh, dat hoort bij echte kunstenaars", zei Titiaan vol overtuiging.

"Gaan we... gaan we nog een keer de afspraak die eigenlijk voor vanavond stond inhalen?"

Titiaans hart maakte een sprongetje.

"Wil je dat?", vroeg hij.

"Heel graag."

"Morgenmiddag?"

"Morgenmiddag."

Ze keken elkaar aan en hadden allebei het gevoel dat ze nog meer wilden zeggen. Maar het kwam even niet, het was een beetje teveel, leek het. Vanuit haar ooghoeken zag Elles dat de ruiten van de auto beslagen waren.

"Warm", zei ze en ze schrok er zelf een beetje van toen ze hoorde hoe hees haar stem klonk.

"Ja", zei Titiaan ademloos, terwijl hij voorzichtig een lok rood haar uit haar warme gezicht streek. Hij boog zich een beetje naar haar toe en zag dat zij hetzelfde deed. Hij keek naar haar mond, die was opeens roder leek dan vanmorgen en dan gisteren.

"Elles", bracht hij uit, "Zullen we maar even een raampje open zetten?"

Toen voelde hij haar vingertoppen op zijn lippen en hij ademde trillend uit. Hij sloot zijn ogen en wenste dat dit heerlijke moment een eeuwigheid zou duren.

"Titiaan?", fluisterde ze, "Volgens mij gaan ze elektrisch, die ramen en je broertje heeft de sleutels."

"Geeft niet", mompelde Titiaan, "Ik voel me prima zo."

En toen werd het portier onstuimig open getrokken en tuimelden René en Roos de auto in.

"Leven jullie nog?", informeerde René uitgelaten.

Roos keek naar Titiaan en stak haar hand uit.

"Ik ben Roos de Vreede. Jij bent Titiaan?"

"Ja", zei Titiaan en het klonk een beetje nors, want er kwam zo'n abrupt einde aan de magisch zinderende sfeer tussen hem en Elles.

"Aangenaam", zei Roos, "Hai, sissy!"

Dat laatste was voor Elles, die vanaf de achterbank de hand van haar zus beetpakte en er een kneepje in gaf.

"Hoi", zei ze.

Ze gingen naar een discotheek waar de muziek je bij kop en kont greep en je niets anders meer wilde doen dan dansen. De zusjes kregen de nodige aandacht, zag Titiaan, maar dat gold ook voor zijn broertje. Er cirkelden voortdurend vrouwen om René heen.

Op zeker moment trok Roos Titiaan van de dansvloer en nam hem mee naar de gang, waar je elkaar tenminste kon verstaan.

"Dus jij bent de cum laude afgestudeerde historicus?", begon Roos.

"Ja, dat klopt", zei Titiaan.

Hoe vlotter vrouwen waren, hoe houderiger hij zich voelde, bedacht hij wanhopig. Die Roos had het beeld van hem dat hij een saaie nerd was en hij stond dat vooroordeel alleen maar braaf te bevestigen!

"Je bent knap", zei Roos, "Nee, ik probeer je niet te versieren, stil maar. Ik hoorde dat je verliefd op Elles bent."

"Van René zeker? René is een praatjesmaker", zei Titiaan.

"Ja, dat geloof ik onmiddellijk, maar de blik in jouw ogen wanneer je naar mijn zus kijkt, Titiaan van Aelst Clifford, die liegt er niet om."

"Er zijn er twee nodig voor de liefde", zei Titiaan.

“Mijn zus houdt van geschiedenis, dat was altijd al haar favoriete vak. Doe daar je voordeel mee. En drink nog wat, je bent onweerstaanbaar als je wat losser bent, liefje. Kom, we gaan weer naar de dansvloer.”

Titiaan herkende binnen een halve seconde tussen die duizenden mensen onmiddellijk Elles. En hij liep op wolken toen ze naar hem glimlachte en hem wenkte. Hij hoopte van harte dat Elles van het doortastende soort zou zijn...-

Tegen drieën zag Roos er nog even fris en energiek uit als aan het begin van de avond.

“Hoe doe je dat?”, vroeg René.

“Mineraalwater”, zei Roos laconiek, “Veel mineraalwater.”

Titiaan en Elles hingen half tegen elkaar aan op een zwart lederen bankje en Titiaan voelde zich uitstekend. Elles rook naar rozen, dacht hij en hij drukte zijn neus in haar rode haren. Elles nestelde zich dicht tegen hem aan en spon tevreden. En toen voelde hij zijn mobiel afgaan. Hij wilde Elles niet loslaten en diepte dus tamelijk omslachtig zijn telefoon op.

“Titiaan”, meldde hij zich.

“Titiaan! Met Merel.”

Merel! Titiaan zat onmiddellijk rechtop. Waarom belde Merel hem midden in de nacht? Dan moest er echt iets aan de hand zijn!

“Titiaan, je moet komen! Oh, het was zo afschuwelijk, zo erg! Ik heb Frits nog nooit zó gezien!”

“Moet ik nu komen?”

“Ja, alsjeblieft!? Ik ben hier alleen, ik wacht op je. Frits is nog daar, het is allemaal zo erg!”

“Merel, Merel, kalm maar. Ik kom! Ik kom nú naar je toe!”

Elles had het gevoel alsof er een koude hand om haar hart werd gelegd.

“Ik moet weg”, zei Titiaan tegen haar, “Zie je morgen, in de bibliotheek.”

“Maar...”

Weg was hij. Elles zat hem wat dom na te kijken. Ze had eigenlijk gedacht dat ze juist zo gelukkig waren, Titiaan en zij, dat ze niet bij elkaar weg wilden vanavond. Maar één telefoontje van Merel en het was voorbij.

Daar waren René en Roos.

“Waar gaat hij heen?”, vroeg René, “Heeft hij hoge nood of zo?”

“Naar Mérel!”, stootte Elles gekwetst uit, “Dus hoge nood? Ja! Maar anders dan hoe jij het bedoelde!”

“Oh, liefje”, zuchtte Roos en legde haar armen om haar zus heen.

“Dit is toch duidelijk?”, vervolgde Elles bitter.

De weg naar huis werd minder leuk dan de heenweg. Nadat ze Roos thuis hadden afgezet, ging Elles naast René zitten en keek niets ziend voor zich uit.

“Elles? Er is vast een goede reden voor zijn overhaaste vertrek.”

“Ja”, zei Elles, nog steeds bitter, “Die twee zijn verkikkerd op elkaar en dat is een héle goede reden!”

“Ze hebben niets met elkaar, dat heeft Titiaan me verzekerd.”

“Maak dat de kat wijs! Hij vliegt voor haar! Die man is verliefd op haar, dat is zeker.”

Dat ze dat nu helemaal verkeerd gevoeld had! Dat ze echt even gedacht had dat er iets moois op zou kunnen bloeien tussen Titiaan en haar! Wat een dom kalf was ze ook!

“Kalmere nu, Elles. Je gedraagt je alsof je zelf verliefd bent, op Titiaan.”

“Wat een ontdekking, zeg!”, viel Elles tegen hem uit, “Nou, inderdaad, ik ben verliefd op hem! Maar ja...”

Elles zweeg en zat weer wat verslagen voor zich uit te staren.

“Elles, hij is ook verliefd op jou”, zei René, “Echt.”

“Nee, ik ben een tussendoortje.”

René lachte.

“Titiaan is geen man voor tussendoortjes, lieve kind, echt, hij weet niet eens hoe je dat spelt! Ga dadelijk gewoon slapen en morgen zal je duidelijk worden waarom Titiaan er zo haastig vandoor moest.”

Maar Elles kon natuurlijk helemaal niet slapen. Ze werd heen en weer geslingerd tussen zelfmedelijden, oprecht verdriet en woede. En daar zou warme melk heus niet tegen helpen!

Ze lag dus te woelen en te draaien en de slaap wilde maar niet komen. Ze luisterde of ze Titiaan soms hoorde thuis komen, maar nee, die twee namen de gelegenheid natuurlijk maar al te graag te baat om samen de nacht door te kunnen brengen.

Toen de zon opkwam, besloot Elles het niet langer te proberen. Ze nam een douche en kleepte zich aan. En daarna ging ze naar de bibliotheek.

Tenslotte was ze hierheen gekomen om een gedenkboek over het geslacht Van Aelst Clifford te schrijven en daar ging ze dus mee aan het werk, punt! Maar het viel niet mee om de herinnering aan de vorige dag te verdrijven, toen zij en Titiaan daar zo genoeglijk samen hadden gezeten.

Oh, al die verhalen die Titiaan zo prachtig verteld had over zijn voorvaders, het deed haar bijna pijn om daar nu weer aan te denken. Ze deed dus haar best om er niet aan te denken en gewoon alles wat ze nodig had uit dat archief tot zich te nemen.

Er waren veel brieven in het archief opgeslagen. Dat gaf altijd een goed beeld van de persoon die hem geschreven had, zo’n brief. Heerlijk om daar in te grasduinen, eigenlijk.

“Mevrouw De Vreede?”

Elles keek op en daar stond de jonge barones, Amélie.

“Wilt u niet wat eten?”, vroeg Amélie, “Het is al bijna half één.”

Zou Titiaan er al zijn?

“Oh, is het al zo laat?”, zei Elles.

“De lunch wordt dadelijk opgediend.”

Titiaan zat niet aan tafel, dat was wat Elles als eerste registreerde. René wierp bezorgde blikken op de roodharige schrijfster en schold in gedachten zijn broer uit. Hoe kon die vent zo stom zijn?

René had hem al een paar keer geprobeerd te bereiken op zijn mobiel, maar die stond blijkbaar uit. Ook alweer zoiets!

“Zullen we straks even naar buiten gaan?”, vroeg hij aan Elles.

Hij wilde haar afleiding bezorgen, maar Elles schudde haar hoofd.

“Nee, ik ga weer verder in de bibliotheek.”

“Een beetje frisse lucht zou je goed kunnen doen”, zei René nog.

“Waar is Titiaan eigenlijk?”, kwam de oude barones toen.

“Die zal nog wel in bed liggen”, zei René, “We waren nogal laat thuis vannacht.”

“Jullie zitten hier toch ook?”, merkte de oude dame fijntjes op.

Na de lunch trok Elles zich weer terug in de bibliotheek. Ondanks het doffe, verdrietige gevoel raakte ze gefascineerd door de brieven en verhalen van deze familie. Vooral het jonge leven van de oude barones begon zich tot in vele details voor haar te ontfouwen. Elles leefde mee met haar eerste bal, waarover ze schreef aan haar vriendin, een freule die haar eerste bal al gehad had. Wat een happening was dat, zeg! Jonge meisjes die gingen debuten, zoals dat heette, liepen echt op de toppen van hun zenuwen tegen de tijd dat het moment daar was!

De jonge Charlotte schreef veel over haar verliefdheden. Binnen de conventies van die dagen kon zij niet zoveel met al haar liefdes. Een enkele keer was ze ’s avonds weg geslopen, heel klassiek met een ladder, maar meestal was het smachten op afstand.

Vanaf haar huwelijk werd de correspondentie met haar vriendin anders. De pasgetrouwde Charlotte maakte zich zorgen om het feit dat ze maar niet in verwachting raakte.

“En ik moet een erfgenaam produceren!”, schreef ze, “Er woont hier al eeuwenlang een Van Aelst Clifford op het landgoed, het stadje verwacht dat ook. Ik heb het gevoel dat iedereen me verwijtend aankijkt.”

Haar vriendin probeerde haar ervan te overtuigen dat dat laatste waarschijnlijk vooral in haar verbeelding gebeurde, maar dat hielp niet, dat maakten haar brieven Elles wel duidelijk. Charlotte voelde het als een enorme last op haar schouders en hoe langer een zwangerschap uitbleef, hoe wanhopiger zij werd.

Elles voelde die wanhoop bijna zelf, zo levendig waren de brieven van de jonge Charlotte.

“Mijn schoonvader is volgens mij écht boos op me! We zijn nu tweeënhal jaar getrouwd en nog altijd niets.”

Charlotte kreeg depressieve klachten en er werd een dokter geraadpleegd.

“De dokter heeft me verzekerd dat er met mij niets mis is”, schreef Charlotte vervolgens aan haar vriendin, “Ik zou gewoon zwanger moeten kunnen worden. Het zou afschuwelijk zijn als het aan Edouard zou liggen! Hij is de erfgenaam, hij móet een zoon verwekken! Hemel, ik durf het hem eigenlijk niet eens te vertellen! Het is zo’n vernedering voor een man!”

Elles legde de brief neer. Charlotte en haar echtgenoot hadden uiteindelijk een zoon gekregen, de stroblonde vader van Titiaan en René. Zou Edouard Van Aelst Clifford behandeld zijn?

Voor zover Elles wist stond de wetenschap wat oplossingen bij onvruchtbaarheid betreft nog in de kinderschoenen in die dagen. Maar goed, als die Edouard verminderd vruchtbaar was, was een toevalstreffer natuurlijk wel mogelijk. Het was ook bij één kind gebleven.

Er werd op de deur van de bibliotheek geklopt.

“Ja?”, riep Elles.

Het was Titiaan, die bijna schuw binnen kwam. Elles voelde haar woede in volle hevigheid oplaaien.

“Zo”, zei ze, “Daar ben je dus?”

“We hadden toch een afspraak?”, zei Titiaan zacht.

Hij zag heel goed dat haar ogen donker waren van woede en hij vroeg zich af of hij het aan zou kunnen wanneer zij nu zou ontploffen. Temperamentvolle vrouwen, hij droomde er van, maar vreesde de werkelijkheid.

“Je ziet er niet echt uit als een man die een fijne liefdesnacht achter de rug heeft!”, beet Elles hem toe.

Hij bloosde, dat voelde hij.

“Ik heb ook geen fijne liefdesnacht achter de rug”, zei hij.

Elles bleef hem nog steeds boos aankijken, terwijl hij haar toch echt de waarheid vertelde.

“Oh”, zei ze, “Vandáár! Dat had je je natuurlijk heel anders voorgesteld toen zij je belde dat haar man weg was, hè!?”

Titiaan stond haar een ogenblik volstrekt ongelovig aan te kijken. En toen voelde hij dat hij zelf ook boos werd. Ze was echt onredelijk, vreselijk onredelijk! Dacht ze echt dat hij met Merel... eh, nou ja, dat Merel en hij een verhouding hadden?

Dan dacht ze wel erg negatief over hem. Dat verdiende hij niet, vond hij. Hij voelde dat hij weer driftig werd en bedacht dat hij moest maken dat hij weg kwam, voordat dit uit de hand zou lopen.

En tot verbazing en woede van Elles draaide Titiaan zich dus resoluut om en verliet de bibliotheek.

“Hé!”, riep Elles hem na, “Waar ga je heen? Kom terug!”

Titiaan stormde echter de trap op en liep zijn broer haast omver toen hij bijna bij zijn vertrekken was.

“Titiaan?”, vroeg René verbaasd, “Wat heb jij?”

Maar Titiaan keurde hem geen blik waardig en denderde zijn vertrekken in. En toen René Elles de trap zag opkomen, begreep hij dat zijn broer een heftig treffen had gehad met de schrijfster.

“Elles?”

Elles keek René woest aan.

“Die broer van jou is een... een...”

Ze zweeg machteloos, maar er kwam stoom uit haar oren, zag René.

“Hebben jullie ruzie?”, vroeg hij afschuwelijk kalm en misschien ook lichtelijk geamuseerd.

“Néé!”, stootte Elles kwaad uit, “Hij loopt gewoon weg! En ik wil... ik wil...”

“Hem een draai om zijn oren geven?”, vulde René behulpzaam aan.

“Op z’n minst!”, was de hartgrondige reactie van Elles.

René lachte en wist zeker dat zijn broer dit nog nooit meegemaakt had. Oh ja, vrouwen! Met een beetje pech zat ze precies op een ongelukkig moment in de maand en werd het helemaal vuurwerk!

Hij deed de deur naar de vertrekken van Titiaan voor haar open en zei uitnodigend:

“Vooruit, lieve Elles, zeg die broer van mij maar eens de waarheid. En zoen hem daarna totdat hij naar adem snakt.”

Zodra de deur achter Elles dichtgevalen was, was haar woede gezakt. Ze stond in een klein halletje en voelde zich opeens belachelijk.

En ja, daar stond Titiaan. Hij deed de deur naar zijn salon voor haar open en leek ook redelijk gekalmeerd.

“Eh, René... René heeft me hier...”

Ze zweeg en stond daar wat schutterig. Ze leek een stuk ongevaarlijker, dacht Titiaan opgelucht.

“Je trekt nogal voorbarig conclusies”, zei hij kalm.

Opeens was er toch weer een beetje strijdlust in die groene kijkers waar te nemen, zag Titiaan, het kinnetje werd parmantig omhoog geheven.

“Is dat zo?”, vroeg ze.

“Ja. Ik heb geen verhouding met Merel.”

“En wat deed je daar vannacht dán?”

“Bloed geven.”

Elles was een ogenblik totaal uit het veld geslagen.

“Blóed geven!?”, herhaalde ze.

“Ja. Frits, de man van Merel, is brandweerman en er was vannacht brand in een nabij gelegen dorp. Het was nogal heftig, er waren veel gewonden. En één van die slachtoffers moest bloed hebben.”

“Er kunnen honderden mensen bloed geven”, zei Elles, nog steeds een beetje pissig.

“Niet deze bloedgroep. Ik heb bloedgroep AB negatief plus een heleboel toevoegingen, een zeer zeldzame bloedgroep dus.”

Elles was een beetje beduusd.

“Waarom heb je dat niet gewoon gezegd?”

“Er is altijd haast bij en Merel was bovendien nogal geschokt door alles. Het was allemaal heel akelig en ze had gezien hoe aangeslagen haar man was, die toch echt wel iets gewend is.”

“Het spijt me”, zei Elles.

“Het spijt mij ook, je hebt jezelf vast uren zitten opvreten.”

Opeens glimlachte Elles.

“Eh, ja. Ik heb niet geslapen.”

Titiaan knikte.

"Ik ook niet", zei hij, "Frits is de hele nacht aan het blussen geweest en ik kon Merel niet alleen laten, vond ik."

"Jullie hebben een hele speciale band, hè?"

"Ja. Merel heeft mij meer dan eens een hart onder de riem gestoken als ik het ergens weer even helemaal mee gehad had. We zijn vrienden en heus, zonder ook maar enige bijbedoeling, ook al denken sommigen hier in huis dat dat anders is."

Elles zag dat hem dat pijn deed. Ze zuchtte diep en glimlachte opnieuw naar hem.

"Wil je even binnen komen?", vroeg hij en hij gebaarde naar de salon.

"Graag", zei ze.

De salon leek meer op een bibliotheek, zag Elles. Drie muren met boeken tot aan het plafond. Er stond een gemakkelijke bank, waar trouwens ook allemaal boeken op lagen.

"Ga zitten", noodde Titiaan.

En hij merkte dat hij opeens een beetje nerveus was. Zij was ook zo... mooi, zo delicaat, zo... warm. De herinneringen aan gisteravond overspoelden hem, toen zij samen in de auto hadden gezeten en later samen op die bank in de discotheek.

"Wil je wat drinken?", vroeg hij een beetje schor.

Waarom had hij haar gisteravond niet gekust, vroeg hij zich af. Nu durfde hij natuurlijk niet meer!

Elles keek naar hem op.

"Nee, dank je", zei ze, "Kom je ook zitten?"

Titiaan nam plaats naast haar en keek naar al die aanbiddelijke sproeten op dat blanke en zeer expressieve gezicht. Hij voelde dat hij het warm kreeg, heel warm. Hij slikte moeilijk. Opeens keek ze hem aan en haar ogen stonden mistig.

"Elles", fluisterde hij.

"Titiaan", fluisterde ze terug.

Het was weer zoals in de auto, gisteravond, die vloeibare lucht, die heerlijke duizelingen.

Elles leunde tegen hem aan en mompelde: "Het deed gewoon... pijn toen je me gisteravond zo plotseling alleen liet. Ik had het... koud."

En daar lagen zijn armen om haar heen en waren zijn warme lippen in haar hals.

"Het spijt me", zei hij gesmoord, "Ik had duidelijker moeten zijn."

"Ik zag je de hele nacht voor me, met háár, in bed...-"

Elles zweeg.

"Och, lieve Elles", zei die warme mond in haar hals en de warme adem op haar huid bezorgde haar aangename rillingen, "Dan ken je me toch heel slecht. En je wist best dat ik veel te degelijk en saai ben voor dat soort dingen."

"Vind je dit degelijk en saai, wat je nu aan het doen bent?", vroeg Elles ademloos.

"Maar dat komt door jou", wierp hij tegen, "Jij maakt een roekeloze man in mij wakker."

"Doe nog maar wat... roekelozer", fluisterde Elles.

Ze huiverde toen Titiaan haar kuste. Ze legde haar armen om zijn nek en beantwoordde zijn warme kus vol overgave. En natuurlijk werd die kus heter en begonnen ze elkaar af te tasten, steeds minder terughoudend.

"Elles", hijgde Titiaan, "Ik...- Hemel, wat dóe je toch?"

"Jij doet het, Titiaan, jij!"

En ze drukte een wilde kus op zijn mond.

"Jij bent helemaal niet zo degelijk als je voorgaf te zijn", zei ze toen plagend en ze genoot van zijn onmiskenbare verlangen naar haar.

"Klopt", zei hij hees, "Ik heb je misleid, ik ben eigenlijk tien keer zo erg als René."

Elles lachte.

"Je bent net zo liederlijk als die eerste baron die hier ooit zijn intrek nam in dit huis."

"Nou, dit huis, toen stond alleen het oudste gedeelte er. Dit is van later datum."

"Krijg ik een college nu we hier halfnaakt zitten te vrijen?"

Elles keek in twee donkere, glanzende ogen.

"Halfnaakt?", vroeg hij met diepe stem, "Dat zijn we nog lang niet."

"Oh? U had klachten, jonkheer Titiaan van Aelst Clifford?"

En toen gooide Elles, die zich uitgelaten vrijmoedig voelde, haar bloesje uit en de blik van Titiaan bezorgde haar het heerlijkste gevoel dat ze ooit gehad had.

"Je... verleidt me", zei hij hees.

"Ik geloof het ook", fluisterde zij terug.

Ze gingen die middag niet meer naar de bibliotheek. En ze praatten ook niet meer.

René keek tevreden toen eerst Elles en even later zijn broer aan het diner verschenen. Oh, natuurlijk hadden ze zich keurig opgeknapt, maar René was niet voor niets een befaamd vrouwenversierder: hij kon aan kleine dingen zien dat zijn broer en die kleine Elles elkaar... gevonden hadden.

Hij zag het niet alleen aan de licht gezwollen lippen van Elles, maar vooral aan de warme blikken die de twee elkaar telkens toewierpen. Dachten ze nou echt dat niemand dat zag?

René zag de schrandere blik van zijn grootmoeder. Zij zag ongetwijfeld wat hij ook zag. Maar ze zou er niets van zeggen, nog niet, dat wist hij ook.

Natuurlijk moesten Titiaan en Elles na het eten naar de bibliotheek, dat verbaasde echt niemand. Maar het zou hen pas echt verbazen als ze geweten hadden dat die twee daar dus niet aan één stuk door gingen zitten vrijen.

Tenslotte deelden zij ook nog andere dingen: hun liefde voor Shakespeare, bijvoorbeeld. En natuurlijk werd er wel een kusje gewisseld, tussendoor, maar Elles en Titiaan raakten minstens zo enthousiast over het feit dat zij éindelijk eens met iemand over hun belangstellingen konden praten.

Het werd dus laat, terwijl zij beide een nacht wakend hadden doorgebracht.

"Ik zou je de hele nacht wel bij me willen houden", zei Titiaan.

"En ik zou niets liever willen. Maar dat zou te ver gaan, toch?"

"Ja."

Ze namen dus afscheid bij de kamerdeur van Elles.

"Ik ben doldwaas verliefd op je", fluisterde Titiaan bij haar oor.

"Titaan!", kreunde ze verrukt, "En morgen ben je de hele dag weg!"

"Zal ik dan nu maar bij je blijven?"

"Ja!"

En René zag de kamerdeur van Elles achter het stel dicht vallen. Hij grinnikte voor zich uit en slenterde tevreden naar zijn kamer. Zijn grootmoeder had hem na het eten bij zich in haar boudoir genood en daar haar tevredenheid over de ontluikende liefde tussen Titiaan en Elles geuit.

"Het is een prima meisje", zei ze, "Uit een goed familie, dat heb ik allemaal laten natrekken, een familie waarin veel zoons geboren worden."

"Oma, oma, wanneer houdt u nu eens op met zaken regelen?", had René hoofdschuddend gevraagd.

"Zonder mijn regel, lieve jongen, was er niet eens meer een erfgenaam gewéést! Of dacht je soms dat je vader zo hard gelopen had?"

"Goed, goed."

"En misschien dat jij je nu ook langzaamaan eens wat serieuzer kunt gaan oriënteren op een huwelijkskandidaat."

"Die zoekt ú niet voor me uit?"

"Maak dat je weg komt, jij!"

René glimlachte toen hij daaraan terug dacht. Die oma! Dat was ongetwijfeld een wilde meid geweest in haar tijd. Zo'n vrouw zocht hij, een buitengewoon slimme, sterke en tikje wufte vrouw. Maar ja, waar vond je die tegenwoordig nog?

En daar schoten die lila jurk en die rode netpanty hem weer voor de geest. Roos de Vreede, hoogleraar in de wiskunde én onverbeterlijk feestbeest. Waarom had zij nog geen man? Waren alle kerels blind of waren ze heimelijk een beetje bang voor haar scherpe intelligentie en overweldigende sensualiteit?

René had eigenlijk verrekt veel zin om haar te bellen. En hij h  d haar mobiele nummer, dus waarom niet?

Hij toetste het nummer in en de telefoon ging maar     n keer over.

  Ren  !  , klonk het toen opgewekt van de andere kant, nog voordat hij iets gezegd had,   Dat d  cht ik al!  

Titiaan en Elles hadden samen gedoucht en daarna was Titiaan vertrokken naar zijn werk.

  Ik eet onderweg wel wat  , zei hij,   Tot vanavond, lief.  

Toen Merel haar kamer binnen kwam om te vragen wat ze wilde eten, was Titiaan dus net vertrokken.

  Goedemorgen, mevrouw De Vreede  , zei Merel opgeruimd,   Wat wilt u eten?  

  Goedemorgen. Hoe gaat het, Merel? Ben je een beetje over de schok heen?  

Merel keek de roodharige vrouw even niet begrijpend aan.

  Ik was bij Titiaan toen je hem belde  , legde Elles uit.

  Oh  , zei Merel,   Vandaar. Ik was vooral geschrokken van het gezicht van mijn man, Frits. Hij was echt aangeslagen door de ellende die hij gezien had.  

  Hoe gaat het nu met hem?  

  Oh, goed, hoor.  

  Gelukkig. Merel, zou jij mijn ontbijt naar de bibliotheek kunnen brengen? Ik wil graag meteen aan de slag.  

  Heel goed.  

Elles vroeg zich af of Merel al wist of nog moest ontdekken dat het bed van Titiaan onbeslagen was. Ze wist, uit wat Titiaan haar verder over haar verteld had, dat Merel blij zou zijn voor Titiaan.

  Ze wil zo graag dat ik een leuke vrouw tegenkom  , had hij gezegd.

  Was u ook nog met Titiaan aan het werk toen ik gisternacht belde?  , vroeg Merel.

Elles lachte.

  Nee, hoor, we waren in een discotheek.  

  Oh, jeetje! Hoe bent u dan thuis gekomen?  

  Met Ren  . Die was er ook bij.  

  Oh, gelukkig. Ja, er is altijd haast bij dat bloed.  

  Weet Ren   dat niet, dat Titiaan daarvoor wel eens gebeld wordt?  , vroeg Elles opeens.

Want dat had hij haar dan wel eens kunnen zeggen!

  Volgens mij wel  , antwoordde Merel.

Toen Elles naar de bibliotheek liep, bedacht ze dat het toch wel een beetje eigenaardig was dat Ren   haar dat niet verteld had. Hij was toch zeker niet helemaal van de wereld geweest vanwege Roos!? En het had een akelige ruzie tussen haar en Titiaan kunnen voorkomen.

Toen Ren   aan de lunchtafel verscheen, vroeg ze het hem, want er was verder toch nog niemand.

  Oh, maar, lieve Elles, anders hadden jullie toch helemaal niets af te zoenen gehad! En dan hadden jullie helemaal nooit gezoend! Ik vond dit een uitgelezen kans.  

Hij keek haar stralend aan toen hij dat zei en Elles schudde ongelovig haar roodgelokte hoofd.

  Jij bent onmogelijk  , zei ze.

  Zeg eens eerlijk, Elles, zat jij toevallig net in de moeilijke dagen voor je menstruatie? Ik heb van alles naar mijn hoofd gehad, van vriendinnetjes, in die periode van de maand: vazen, borden, bekens.  

“Hallo! Ik ga hier toch met jou niet mijn menstruatiekalender staan bespreken?”

“Waarom niet? Ik ben een geëmancipeerde man, hoor en ik weet heus wel wat van die dingen af.”

“Blijkbaar niet, want het is nog niet zover, volgende week pas. Maar mijn pms valt reuze mee, kan ik je vertellen.”

“Gelukkig. Dus dat temperament komt gewoon geheel uit jezelf? Je was écht witheet, hè? Mijn broer trouwens ook. Qua temperament passen jullie in ieder geval op veelbelovende wijze bij elkaar.”

Elles moest lachen. Die René was onverbeterlijk, werkelijk. En je moest altijd om hem lachen, daarmee pakte hij echt iedereen in.

Na afloop van de lunch vroeg René of ze misschien naar buiten wilde om even een frisse neus te halen. Het leek hem echt vreselijk om de hele dag tussen al die boeken te moeten zitten, zei hij.

“Ja”, zei zijn grootmoeder meteen, “Dat jij ooit afgestudeerd bent is mij een raadsel.”

“Ik heb er ook heel lang over gedaan”, zei René.

“Ja, maar dat kwam vooral doordat je alle feesten af moest lopen.”

“Inderdaad, inderdaad, drank en vrouwen. Nou, Elles, zin in een ritje te paard?”

Ze schudde haar hoofd: “Nee, dat is me toch wat minder bevallen, gisteren. Ik ga weer naar de bibliotheek.”

“Komt u er een beetje uit?”, vroeg de oude barones geïnteresseerd.

“Ja, hoor. Dat archief is heel overzichtelijk ingericht.”

“Dat is de verdienste van onze Titiaan. In welke periode bent u nu bezig?”

“De dertiger jaren van de vorige eeuw.”

“Ah, mijn eerste huwelijksjaren. Ik denk dat daar veel over is, hè?”

“Inderdaad. Ik ben ook blij met alle beschikbare correspondentie, zoals uw brieven aan uw vriendin Clothilde.”

“Liggen die brieven daar ook?”, vroeg de oude barones verbaasd.

“Ja. Had dat niet moeten?”

“Nou, die mag u wat mij betreft gebruiken, hoor, ik neem aan dat u wel begrijpt wat wel en niet kan in zo’n boek.”

Maar het viel René op dat het zijn grootmoeder niet helemaal lekker zat.

“Hebt u er al... eh, veel gelezen?”, vroeg ze aan Elles.

“Best wel”, antwoordde Elles, “Maar wanneer u dat liever niet hebt, moet u dat echt zeggen.”

“Nee, nee”, deed de oude dame losjes, “Het is prima zo.”

Toen Elles bij de bibliotheek aangekomen was, werd ze ingehaald door een opgetogen René.

“Oma heeft een geheim!”, zei hij enthousiast, “Ik weet het zeker! Laten we gauw die brieven lezen, voordat ze ze weg laat halen!”

“Heb jij niets beters te doen?”, vroeg Elles.

“Kom op, je bent bijna mijn schoonzusje, je kunt me dit niet weigeren!”

“Schoonzusje? Zeg, zo ver is het nog lang niet, als het al zo ver komt.”

“Natuurlijk komt het zo ver. Titiaan gaat je ten huwelijk vragen, hij is een fatsoenlijke kerel, heus. Nou, kom, laat me die brieven zien.”

“Jij vond het toch zo afschuwelijk om een hele dag in de bibliotheek te zitten?”

“Kom nou, Elles?”, smeekte René, “Ik móet ze lezen!”

“Nee”, zei Elles, “Ik moet mijn werk kunnen doen. Je leest ze maar een andere keer.”

En ze deed de deur voor zijn neus dicht.

Maar Elles kon niet ontkennen dat haar nieuwsgierigheid nu wel gewekt was. Het was meer door de reactie van René dat zij begreep dat de oude barones luchtiger gedaan had over die brieven dan dat zij zich voelde.

Ze zocht op waar ze gebleven was. Oh ja, dat bezoek aan die dokter, wegens depressieve klachten. Er was geen enkele reden om aan te nemen dat Charlotte ongeschikt zou zijn om kinderen te krijgen, had die arts gezegd.

Het lag dus aan haar man, had Charlotte ontsteld aan haar vriendin geschreven.

“Ik moet er iets op verzinnen”, schreef ze Clothilde in een volgende brief, “Iedereen kijkt naar mij!”

De volgende brief liet langer op zich wachten. Drie maanden maar liefst en hij kwam vanuit een Zwitserse badplaats.

“Clothilde, God zal het me vergeven. Ik móest iets doen, ik kon de vernedering niet meer verdragen en de gedachte aan de mogelijke vernedering van mijn echtgenoot evenmin. Ik móet zwanger worden, dat moet gewoon! Ik ben nog nooit met een ander dan mijn eigen man naar bed geweest en ik zat inwendig te trillen toen ik vanavond naar de tafeljongen glimlachte, zo verleidelijk als ik kon.

Hij zag er gewoon het meest viriel uit van alle mannen hier en ik wilde uiteraard dat het snel raak is, zoals je zult begrijpen. Het was niet moeilijk om een afspraakje met hem te maken, hij kwam een week lang elke nacht naar mijn kamer hier. Ik heb getemperatuurde om mijn vruchtbare periode te bepalen en als het deze week niet gelukt is, maak ik mezelf van kant.” Elles legde de brief op tafel en staarde voor zich uit. Charlotte had zich zwanger laten maken door een Zwitserse ober om een erfgenaam te produceren!

“Ik dacht telkens maar dat ik het aan mijn stand verplicht ben”, had ze ook nog geschreven, “Dat was de enige manier om mezelf nog aan te kunnen kijken.”

Gauw nam Elles de volgende brief.

“Missie geslaagd!”, stond er, “Ik moet nu als de donder naar huis om met mijn man te slapen, want mijn menstruatie is uitgebleven. Ik voel me verscheurd om wat ik mijn man aangedaan heb, maar de vernedering voor hem zal veel groter zijn als er geen erfgenaam komt!”

De deur van de bibliotheek ging open.

“Ga weg, René!”, riep ze.

Maar het was René niet, het was de oude barones.

“Neemt u mij niet kwalijk dat ik stoor”, zei de dame, “Maar ik ben toch wat bezorgd over die brieven. Ze zijn misschien toch wel wat eh... erg intiem.”

Elles keek naar het gezicht van de barones en kreeg medelijden met de vrouw.

“Ik weet het al”, zei ze.

De oude dame keek de schrijfster doordringend aan.

“Voor de wet is mijn Arnout een Van Aelst Clifford”, zei ze zacht.

Elles knikte.

“Dat is waar. U hebt het geslacht gered.”

“Ik ben er jarenlang onder gebukt gegaan, weet u dat? Maar ik kón niet anders, echt niet.”

Elles stond op, nam de vrouw bij de arm en zei: “Kom, gaat u even rustig zitten.”

“Wij geloofden toen nog in de hel”, vervolgde Charlotte van Aelst Clifford, “Ik heb jaren geloofd dat ik daar na mijn dood in zou komen. Maar ja, gelukkig hebben ze de hel tegenwoordig vrijwel overal afgeschaft.”

Nu glimlachte Elles. Die vrouw was ongelooflijk sterk, dacht ze vol bewondering.

“Wat gaat u ermee doen?”, vroeg de barones, “Dit willen mensen ongetwijfeld graag weten. Dit is beter dan Goede Tijden, Slechte Tijden, neem ik aan?”

“Wees niet bang”, zei Elles geruststellend, “Ik geef u de brieven en niemand hoeft het ooit te weten.”

“Ik had ze nooit zo achteloos aan Titiaan moeten afstaan”, zei de oude dame, “En ik dacht er nu pas te laat aan. Ik dank u, mevrouw De Vreede, dat u er op deze manier mee omgaat.”

“Nou, dat spreekt toch vanzelf? Ik ben geen journalist die op zoek is naar een sensatieverhaal.”

Maar toen de barones teruggekeerd was naar haar vertrekken dacht Elles dat het verhaal er natuurlijk wél bij hoorde! Dit wilden geschiedschrijvers weten! En zij liet het zomaar schieten, uit medelijden met een oude dame, die dit toch ooit zelf bij haar volle verstand allemaal gedaan had.

En wilden Titiaan en René dit niet weten? Hun vader was weliswaar hun vader, maar hij was niet de zoon van hun grootvader, hij was eigenlijk geen echte Van Aelst Clifford, biologisch gezien. En daarmee waren Titiaan en René dat óók niet!

Oh, hemel, wat moest ze hier nu mee? Had ze de oude dame de brieven niet veel te snel terug gegeven?

Er schoten allerlei gedachten door het hoofd van Elles. Ze zou zich nu kunnen terugtrekken, dan hoefde ze, terwijl ze inmiddels de waarheid maar al te goed kende, geen boek te schrijven dat historisch niet juist was..

En een nieuwe schrijver zou die informatie niet vinden, want die brieven werden nu ongetwijfeld vernietigd door de oude barones.

En wat nog veel erger was: ze zou moeten liegen tegen Titiaan! Ze had beloofd dat niemand het zou weten, dus dat gold ook voor Titiaan. Kón ze dat? Kon ze liegen tegen de man van wie zij... hield?

Want dat wist ze heel goed, dat ze van hem was gaan houden, hoe pril het ook allemaal nog was. Hemel! Ze móest hier weg! Ze kon niet liegen tegen die man, dat zou erger zijn dan nu weggaan, hoeveel pijn dat ook zou doen.

Hoe kon je ongemerkt weg komen van dit landgoed, vroeg Elles zich af. Dat was vrijwel onmogelijk, maar ze wilde Titiaan dadelijk ook niet onder ogen komen, bij het diner.

Er was geen hek dat op slot ging, herinnerde Elles zich. Dus dat zat alvast mee.

Ze pakte op haar kamer snel haar koffer in en sloop via de achterdeur naar buiten. Daar haalde ze opgelucht adem. Maar toen ze halverwege de oprijlaan was, draaide er een auto het terrein op. Titiaan!

Ze dacht niet echt na, maar dook tussen de struiken, zodat hij haar niet zou zien. Haar hart bonsde in haar keel terwijl de auto haar passeerde.

Ze wachtte enkele minuten en vervolgde toen haar weg. Uiteindelijk stapte ze in haar kleine auto en gaf een overdadige hoeveelheid gas, alsof ze daarmee sneller weg zou zijn.

Nadat ze de weg opgedraaid was en het landgoed zo'n tien minuten rijden achter zich gelaten had, haalde ze opgelucht adem. Ze trilde over haar hele lichaam, dat merkte ze nu pas.

Naar huis, dacht ze. Er gebeurde natuurlijk het eerste uur nog niets. Haar afwezigheid zou pas opgemerkt worden bij het diner en op dat moment plofte Elles net neer op haar oude, maar comfortabele bank in haar kleine appartement.

En ze barstte prompt in huilen uit, vanwege de spanning, maar ook vanwege het feit dat ze de herinneringen aan de voorbije nacht met Titiaan niet uit haar hoofd kreeg.

Ze voelde weer zijn warme lippen in haar hals, zijn lichaam, huiverend van ingehouden verlangen tegen het hare, de tintelingen langs haar rug toen hij haar plotseling tóch zoende.

Oh, zijn hese gefluister dat haar voor hem deed smelten, zijn bijna tomeloze hartstocht, later die nacht, toen zij alle remmen los gegooid hadden en van puur geluk bijna niet meer wisten waar zij moesten beginnen met elkaar te beminnen!

Elles probeerde het te laten stoppen, die herinneringen, maar ze bleven maar komen. Ze herinnerde zich hoe hij, na afloop van hun liefdesspel, haar lichaam teder gestreeld had en hoe zij hadden liggen praten totdat de zon weer opging, zodat ze een tweede doorwaakte nacht op rij hadden.

Maar die tweede nacht was dat, anders dan de eerste, om een uitgesproken heerlijke reden! Tegen de ochtend waren ze wel even in slaap gevallen, maar dat was niet meer dan een

sluimering geweest die weer onderbroken werd doordat één van hen de ander begon te zoenen of te strelen.

Elles sloot haar ogen en dacht dat ze geen tranen meer zou moeten hebben. Ze bleven echter stromen en de pijn in haar binnenste was scherp, heel scherp.

Haar mobiel ging. Ze strompelde naar haar tas, die ze achteloos op tafel had gesmeten en diepte haar gsm op. Het was Roos, zag ze.

“Hoi, Roos”, zei ze, niet al te enthousiast.

“Waar zit je!?”, riep haar zusje opgewonden.

“Eh, thuis.”

“Goddank! Daar zit je dus. Maar waarom zit je thuis? Je zou toch tenminste een maand bij de familie Van Aelst Clifford blijven?”

“Ik stop ermee”, zei Elles dof.

“Wat!? Je stópt ermee!? Waarom, in ‘s hemelsnaam? Is er iets gebeurd? Elles?”

“Ik zal morgenochtend direct Van Elven van de Historische Kring bellen en hem zeggen dat ik ontslag neem.”

“Maar, El, je kunt toch niet zomaar weg lopen?”

“Blijkbaar wel”, was het wat laconieke repliek van Elles.

“El, ik kom naar je toe. Is er iets gebeurd tussen jou en Titiaan?”

“Nee”, zei Elles met dikke stem en ze begon alweer te huilen.

“Ik kom nu naar je toe”, zei Roos.

Roos kreeg niet echt hoogte van haar zusje, ook niet toen zij later bij haar in het appartement was. Elles hilde veel, maar praatte weinig. En ze bleef maar zeggen dat ze ontslag ging nemen, ze zou nooit meer terug gaan naar het landgoed, zei ze.

René had Roos ook al niet veel kunnen vertellen. Hij had haar gebeld om haar te vragen of zij wist waar Elles was, want Elles was niet aan het diner verschenen. En toen ze op haar kamer waren gaan kijken, bleek ze te zijn vertrokken, en blijkbaar definitief, want al haar spullen waren weg.

“Geen berichtje, niets”, had René gezegd, “Gewoon, zomaar vertrokken. Wij begrijpen er hier niets van. Mijn broer is in alle staten.”

“Is er wat gebeurd tussen die twee?”

Toen had René toch even gegrinnikt.

“Nou, niets náárs, in elk geval”, had hij gezegd, “Ze hadden elkaar juist gevonden, zal ik maar zeggen. Titiaan zegt dat zij geen ruzie hebben gehad of zoiets, hij snapt er in elk geval helemaal niets van.”

Roos belde haar zus en werd dus niet veel wijzer.

“Maar, lieverd”, begon ze, toen ze later in het appartement van Elles was en thee voor haar zus neerzette, “Ik begreep van René dat Titiaan en jij elkaar gevonden hebben. Waarom ga je dan weg? Is er écht niets gebeurd?”

“Nee”, zei Elles, “Tussen Titiaan en mij is niets gebeurd. En gevónden? We zijn een keertje met elkaar naar bed geweest, dat betekent toch nog helemaal niets? Ik moest me van jou toch zo nodig eens vrijblijvend amuseren? Nou, dat heb ik gedaan.”

Roos lachte even.

“Met Titiaan?”

“Met Titiaan, ja.”

“Vrijblijvend?”

“Já! Kom op, zeur niet zo! Het was leuk en dat was het.”

“Maar waarom ben je dan weg gegaan?”

“Ik heb geen zin meer om dat boek te schrijven.”

“Geen zín meer?”

“Nee.”

Roos wist zeker dat er meer aan de hand was dan Elles wilde zeggen. Haar zus was in paniek weggevlucht, dat was niet echt normaal, zeker niet voor de anders zo gelijkmatige Elles. Maar veel wijzer werd Roos dus niet. Toen ze weer thuis was, belde ze René terug. "Ik begrijp er geen snars van", zei ze, "Ze huilt maar en ze zegt eigenlijk niets. Weet Titiaan echt niets?"

"Ik zal nog eens met hem praten", beloofde René, "Als hij tenminste wél aanspreekbaar is."

Titiaan was helemaal van de kaart. Hij kon niet begrijpen waarom Elles er vandoor gegaan was en bleef zich maar vertwijfeld afvragen wat hij fout gedaan had.

"Ik ben natuurlijk een oen met vrouwen", zei hij tegen zijn jongere broer.

"Is dat zo? Elles zag er bepaald gelukkig uit, vanmorgen."

"We wáren ook gelukkig!", zei Titiaan wanhopig, "Maar blijkbaar heb ik iets vreselijk stoms gedaan en ik zou dus echt niet weten wát!"

René concludeerde dat ze op deze manier geen stap verder kwamen. Hij besloot, impulsief als altijd, om zelf naar Elles te gaan. Er moest toch iets uit te krijgen zijn?

En ze kon toch zijn broer niet zomaar in de steek laten? Ze had trouwens vanmorgen ook helemaal niet de indruk gewekt dat ze dat wilde, Titiaan in de steek laten.

Maar ja, nieuw probleem: waar woonde de schrijfster? Zou hij Roos bellen om het adres?

Maar ja, dan begon Roos natuurlijk allerlei bezwaren op te werpen, vermoedde René. En hij wilde dit echt even op zijn eigen manier doen.

Opeens schoot hem iets briljants in. Oma! Oma had het adres van Elles, die had immers haar cv.

René toog dus naar het boudoir van de oude barones. Hij trof de oude dame met een advocaatje aan dat zij schijnbaar rustig zat weg te lepelen.

"Oma?"

Charlotte van Aelst Clifford keek haar jongste kleinzoon aan en René zag iets, ja, iets schuldbevust in die blik. Dus oma wist hier meer van, dacht hij.

"Hebt u hier iets mee te maken?", vroeg René, direct als altijd.

"Waarom denk je dat? Ik kan lezen en schrijven met mevrouw De Vreede."

"Had u soms toch een probleem met de opbloeiende liefde tussen haar en uw oudste kleinzoon?"

René keek zijn grootmoeder doordringend aan.

"Helemaal niet", antwoordde de barones naar waarheid.

"Er is iets gebeurd", zei René, "Titiaan weet van niets en u zit hier met bevende hand een advocaatje weg te werken."

En plotseling herinnerde René zich dat zijn grootmoeder toch wat onaangenaam verrast was geweest dat er bepaalde brieven van haar in het archief bleken te liggen. Ze had het luchtig afgedaan, maar René had heel goed begrepen dat het niet om zomaar iets ging.

"Hebt u Elles weggejaagd?", vroeg hij opeens, "Om iets wat er in die brieven staat?"

Zijn ogen bleven strak op zijn grootmoeder gericht en hij zag dat hij ergens heel erg dicht op zat. Zijn oma werd namelijk nerveus, zéér nerveus.

"Ik heb toch gezegd dat ze die brieven rustig kon gebruiken?", zei de barones geagiteerd.

"Ja, dat zei u inderdaad. Maar dat méénde u niet, hè?"

"Ik begrijp ook niet hoe die brieven daar terecht gekomen zijn! Ik heb blijkbaar niet erg goed opgelet toen Titiaan spullen kwam halen voor in het familiearchief."

"Dus er staat iets in wat wij niet mogen weten?"

René kon vreselijk vasthoudend zijn en de oude barones wist dat hij net zo lang zou doorgaan totdat hij een antwoord had en ook precies wist wat er in die brieven stond.

"Jullie mogen alles weten", zei ze, "Loop rustig naar de bibliotheek en lees ze maar. Het gaat helemaal nergens over."

De belastende brieven lagen veilig in haar secretaire, dus René zou niets ontdekken in de bibliotheek, niets waar Charlotte zich niet uit zou kunnen praten tenminste.

Maar René was niet echt op z'n achterhoofd gevallen en hij wist heel goed dat het vertrek van Elles hier op één of andere manier iets mee te maken moest hebben.

Hij móest Elles spreken, maar het leek hem inmiddels beter dat ook zijn grootmoeder niet zou weten dat hij dat ging doen.

Maar ja, hoe kwam hij dan aan dat adres?

René was gewoon naar bed gegaan, die avond. En hij wachtte totdat het stil was in huis. Nou ja, stil? Hij wist dat Titiaan nog altijd vertwijfeld liep te ijsberen door zijn vertrekken.

Maar daarom móest hij iets doen! Hij móest Elles spreken, dat moest gewoon. Hij was ervan overtuigd dat Titiaan zich ten onrechte ongelukkig voelde, dat Elles in feite veel liever bij Titiaan geweest zou zijn, vannacht.

Toen René de kust veilig achtte en zichzelf gerust gesteld had met het gegeven dat zijn oma haar gehoorapparaatje 's nachts wel uit zou hebben, sloop hij naar de vertrekken van de oude barones.

Dat adres van Elles moest tussen haar papieren liggen en hij zou het hebben! Hij kon niet verdragen zowel Elles als zijn broer, die zo uitstekend bij elkaar pasten, ongelukkig te zien worden.

De secretaire van zijn grootmoeder, daar zaten dat cv en die sollicitatiebrief vast en zeker in. René probeerde kalm te blijven en rustig de papieren te bekijken, net zolang totdat hij gevonden had wat hij zocht.

Wat een stapel, dacht hij. Brieven van het Monumentenfonds, van liefdadigheidsinstellingen, van de Oud Strijders, van... ah, de Historische Kring! Inderdaad, correspondentie over zo'n gedenkboek, cv's van kandidaten. Daar had hij het, het cv van Elles. En ja, haar adres stond er keurig op.

René merkte dat hij zich niet helemaal lekker voelde bij dit gesnuffel in de spullen van zijn grootmoeder, maar het was voor een goede zaak, hield hij zichzelf maar voor.

Hoorde hij nu iets? Gauw duwde hij alles weer op z'n plek. En toen gleed er een stapeltje vergeeld papier tussen het geheel uit.

René wierp er een snelle blik op, pakte het om het terug te schuiven en op hetzelfde ogenblik begon het hem te dagen wat dit was, of liever, wat het zou kúnnen zijn.

Hij griste het stapeltje met het cv mee en maakte dat hij weg kwam.

In zijn eigen vertrekken las René de vergeelde brieven. Ongeloof en verbijstering vochten om voorrang tijdens het lezen en uiteindelijk lachte hij hardop.

"Die oma!", mompelde hij voor zich uit, "Wat een inventief wijf!"

Het geslacht Van Aelst Clifford was iets minder blauwbloedig dan iedereen dacht. Een tafeljongen! Hij nam aan dat dat een soort ober was. Nou ja, het was in elk geval geen jongen van voorname huize, dat was zeker.

Oh, hemel! Dus zijn vader was de zoon van een ober en was daarom biologisch gezien helemaal geen Van Aelst Clifford! En Titiaan en hij...- René begon weer vreselijk te lachen. Als dat trucje van zijn grootmoeder vaker geflikt was, en dat kwam in de beste families voor, dan waren zij nauwelijks van adel!

Geestig! René kon er de humor tenminste wel van inzien. Zou hij nu nog even naar Titiaan gaan? Die móest dit ook weten. En hij was natuurlijk nog wakker, die arme ziel.

René ging naar de vertrekken van zijn broer en klopte zachtjes op de deur.

"Titiaan?"

Hij ging naar binnen en trof Titiaan klaarwakker en gekweld aan, zoals hij al verwacht had.

"Kom hier en houd je vast, jongen", zei René, "Ik denk dat ik weet waarom Elles hals over kop vertrokken is."

Hij zwaaide met het stapeltje vergeelde papieren. Titiaan trok vragend zijn volle, donkere wenkbrauwen op.

“Het heeft niets met jou te maken”, stelde René hem gerust, “Tenminste, het heeft niet met iets te maken wat jij gedaan hebt.”

“Hoe weet je dat?”

“Nou, dat wíst ik natuurlijk al, want daarvoor keek onze Elles vanmorgen veel te gelukkig. Als jij nu nog steeds gelooft dat je een hark bent met vrouwen, moet je nu toch in ieder geval beter weten. Ik heb nog nooit een vrouw zo tevreden zien kijken.”

Titiaan bloosde een beetje, zag René, maar hij zag dat zijn broer toch enigszins gerustgesteld raakte.

“Maar waardoor ik het bijna zeker weet, Titiaan, is dít.”

René zwaaide met het bundeltje vergeeld papier.

“Wat is dat?”, vroeg Titiaan en hij keek niet begrijpend naar het stapeltje brieven.

“Brieven van oma, toen zij een paar jaar getrouwd was. Ik denk dat je ze gewoon maar even moet lezen.”

René genoot van de uitdrukking op het knappe gezicht van zijn broer terwijl deze de brieven las. De amberkleurige ogen werden steeds verder open gesperd, er tekende zich verrassing af, en ongelooft.

Maar ten slotte zag René dat er een zeer geamuseerde glimlach rond de mond van zijn broer lag. Titiaan keek met stralende ogen naar hem op.

“Dus oma heeft het geslacht Van Aelst Clifford gered door te... rollebollen met een ober?”

René knikte.

“Ik vind haar stoer”, zei hij, “En dát bedoelt ze natuurlijk altijd als ze zegt dat je gewoon bepaalde dingen aan je stand verplicht bent.”

Titiaan barstte in lachen uit.

“Hemel, René! Dat ze dat gedáán heeft!”

Ook René grinnikte. Toen wilde Titiaan weten hoe René aan die brieven kwam.

“Tijdens de lunch begreep oma van Elles dat die brieven van haar in de bibliotheek lagen en ik zag gewoon aan oma’s gezicht dat daar iets mee was, ook al zei ze heel luchtig dat Elles daar natuurlijk in mocht kijken. Ik heb Elles nog geprobeerd te verleiden om me die brieven te laten zien, maar ze stuurde me weg.”

Titiaan glimlachte.

“Oh? Stuurde ze jou zomaar weg?”

“Volgens mij had zij al iets gezien. Toen was ik helemaal nieuwsgierig, maar ik dacht: dat komt later wel.”

“En je hebt ze daar nu weg gehaald, uit het archief?”, vroeg Titiaan.

René schudde het hoofd.

“Nee, ik heb ze net van oma’s kamer gehaald.”

“Dus oma heeft ze vanmiddag uit het archief weg gehaald?”

“Dat moet wel. En Elles weet dit ook, dat weet ik zeker. Ik denk dat haar vlucht iets te maken heeft met deze kwestie.”

Titiaan zeeg weer neer op het bed en zag er opeens heel moe uit.

“Je wilt niet weten wat ik me allemaal over Elles’ plotselinge vertrek in mijn hoofd gehaald heb! Het is ook allemaal zo snel gegaan tussen ons. Ik was bang dat ik veel te hard van stapel gelopen was, dat ze spijt had van het feit dat we... dat we samen geslapen hebben.”

“Geloof me, Titiaan, zij keek vanmorgen niet alsof zij daar ook maar één moment spijt van had!”

“Dat zei je al, ja.”

“En ik weet heel goed wat ik gezien heb, Titiaan. En jij zag er minstens zo gelukkig uit. Kom op, dat zit gewoon goed. Het heeft duidelijk iets te maken met dat geheim van oma. Zou óma haar weggestuurd hebben?”

Titiaan keek René aan.

"Ik zou nu het liefste naar Elles toe gaan, weet je dat", zei hij, "Maar ik heb geen adres, geen mobiel nummer, niets."

"Tja, lieve broeder, dat is echt een foutje van je geweest, je moet altijd als eerste het mobiele nummer van een vrouw vragen."

Titiaan zuchtte diep.

"Maar gelukkig heb je een klein broertje", vervolgde René en hij hief triomfantelijk het cv van Elles omhoog waarop het adres prijkte.

Het volgende moment werd hij bijna fijn geperst omdat Titiaan hem onstuimig omhelsde.

"René! Je bent góud!"

Roos nam haar mobiel ogenblikkelijk op, ook al was het drie uur 's nachts.

"René!"

"Inderdaad", klonk het nuchter aan de andere kant, "Gaaf het om mij of om je zus dat je zo enthousiast bent om mij te horen?"

"Wil je een eerlijk antwoord?"

"Alleen als dat vleidend is voor mij."

"Vraag het dan maar niet", zei Roos.

Maar René begreep natuurlijk heel goed dat Roos bezorgd was om Elles.

"Ik weet misschien meer", zei hij, "Maar ik zeg het liever niet over de telefoon."

"Toe nou, René, je mag me elk ander moment leuk versieren, maar nu even niet."

"Ik meen het", zei René ernstig, "Kan ik naar je toe komen?"

"Oké."

De broers Van Aelst Clifford vertrokken beide in het holst van de nacht. René in zijn snelle Italiaan, Titiaan in zijn degelijke Duitser. Butler Pim, die de broers hoorde vertrekken, schudde zijn hoofd en vroeg zich af wat er toch allemaal gaande was.

Maar ja, hij was slechts de butler, nietwaar? Horen, zien en zwijgen. Hij kon het als geen ander.

Roos ontving René in een dun, dieppaars peignoir, wat hem onmiddellijk de vraag ontlokte:

"Is zo'n ding nou bedoeld om wárm te blijven?"

Roos beantwoordde dat slechts met een snelle grijns.

"Kom je me voorlezen?", vroeg ze, met een hoofdknik naar de brieven.

"Inderdaad", zei René, "Maar ik wil je verzoeken om zeer discreet met de inhoud om te gaan. Ga zitten, dan zal ik ze voorlezen."

"Houd eens op, René. Je had iets over Elles..."

"Dit heeft te maken met Elles", viel René haar in de rede, "Kom, ga zitten."

Oh, hij had zeker geweten dat Roos de inhoud prachtig zou vinden en dat bleek helemaal juist te zijn, die indruk.

"René", zei Roos ademloos en hij zag die smaragdkleurige ogen schitteren, "Wat een... fantastisch familiegeheim!"

"Ja, hè", zei René in zijn nopjes, "Alleen vrees ik dat mijn grootmoeder er niet zo gelukkig mee was dat Elles die brieven heeft gezien."

"Nee", zei Roos, "Dat denk ik ook niet. Is dát het, is El daarom weggegaan?"

"Ik begrijp dat nog niet echt", zei René, "Ze zou een wereldboek kunnen schrijven, toch? Nu ze dít weet! Een heus familieschandaal, dat wordt een bestseller."

Maar Roos beet nadenkend op haar onderlip en zei toen: "Maar ja, dat wil je de familie van de man waarop je verliefd bent natuurlijk niet aandoen."

Elles lag te woelen in bed. Ze had warme melk geprobeerd, ze had kamilletee geprobeerd, maar niets had geholpen. Ze zag Titiaan steeds voor zich, met zijn warme, amberkleurige

ogen, die haar bewonderend en liefdevol hadden aangekeken, die donker waren geworden van verlangen naar haar. Naar háár!

Ze kreunde wanhopig en voelde de tranen alweer komen. Haar gezicht zou zo langzamerhand wel opgezwollen zijn van al dat huilen, bedacht ze.

En toen ging de bel. Ze schrok. Het was midden in de nacht en ze was alleen thuis. Zou het een verdwaalde dronkaard zijn? Zoiets hoorde je wel eens.

Ze bleef liggen, maar er werd nogmaals gebeld. Ze besloot om door het raampje te gaan gluren wie het was. Roos was het niet, want die zou haar eerst gebeld hebben, dat wist ze zeker.

Op datzelfde moment ging haar mobiel af. Opgelucht zag ze dat het Roos was.

"Oh, Roos", zei ze, "Er wordt gebeld en ik durf niet open te doen."

"Elles", zei de stem van René aan de andere kant, "Het is Titiaan. Laat hem alsjeblieft niet op de stoep staan, want dat kan hij echt niet aan, na alle emoties."

"Titiaan?", herhaalde Elles wezenloos.

De bel ging nog een keer.

"Ja, Titiaan. Ik heb hem je adres gegeven."

"Ben jij bij Roos?"

"Ja."

De bel ging voor de vierde keer en Elles holde naar de deur. Het wás Titiaan. Ze hing René op en deed de deur open.

"Elles!", zei Titiaan.

Elles voelde op dat ogenblik in volle hevigheid hoe erg ze deze man gemist had. Ze begon gelijktijdig te huilen en te lachen, wat er vast een beetje hysterisch uitzag, dacht ze nog vaag. Maar dat was het laatste dat Titiaan op zou vallen. Hij zag alleen maar de allerliefste vrouw op aarde, in een rood flanellen pyjama, een vrouw die hem aankeek alsof ze van hem hield, alsof hij de mooiste man op aarde was.

Ze grepen elkaar vast en kropen in elkaar weg.

"Jij hebt me nu al twee slapeloze nachten bezorgd", zei Titiaan zacht, terwijl hij haar vasthield alsof hij haar nooit meer los wilde laten.

"En jij mij drie", zei Elles.

"Die van gisteren was de fijnste", fluisterde Titiaan, "Dat was voor jou toch ook zo?"

Elles hief haar gezicht naar hem op en zag iets van onzekerheid zwemen in die bruine ogen.

"Ja", zei ze vol overtuiging, "Dat was voor mij ook zo."

"Ik had gedacht dat we dat die nacht zouden herhalen", vervolgde Titiaan, "En opeens was je ervan door. Heb ik je... weg gejaagd?"

Elles zag de spanning op het knappe gezicht van Titiaan. Was hij daar bang voor? Dat zij weg gegaan was om iets wat hij had gedaan?

"Titiaan", zei ze met dichtgeknepen stem, "Ik heb... de mooiste nacht van mijn leven gehad, met jou."

"Maar?"

"Maar niets."

"Dus je wilt het... nóg wel een keer? Want ik wil met je trouwen, Elles."

"Titiaan! Weet je dat nú al?", riep Elles uit, maar een warm geluksgevoel doorstroomde haar.

"Ja. En we hoeven ook niet metéén te gaan trouwen, natuurlijk, als je maar weet dat ik het wel wíl."

"Het gaat wel... snel", zei Elles, "We kennen elkaar net een paar dagen."

"Ben ik tóch nog een snelle jongen geworden", zei Titiaan grijnzend.

Elles lachte even, maar keek hem toen opeens heel ernstig aan.

"Titiaan, ik kan niet met je trouwen", zei ze toen.

"Niet? Waarom niet? Bén je al getrouwd of zo?"

“Nee, Titiaan, ik meen het, het kan niet.”

“Ah”, riep Titiaan uit, “Ik begrijp het al! Je bent bang dat ik niet... viriel genoeg ben en dat je met een... ober naar bed moet om toch een erfgenaam te produceren.”

Titiaan had de volkomen verbijsterde uitdrukking op dat lieve gezichtje van Elles wel willen vereeuwigen.

“Je wéét het!?”, vroeg ze.

Titiaan knikte.

“Ik weet het, ja.”

Elles moest dat even verwerken. Ze zou dus niet hoeven liegen tegen Titiaan, hij wíst het gewoon al. Ze voelde zich opeens zo vreselijk opgelucht!

“Heeft mijn grootmoeder je gevraagd te vertrekken, Elles?”, vroeg Titiaan.

“Nee. Ik had haar beloofd om niets met mijn ontdekking te doen, maar toen besepte ik dat ik dan tegen jou zou moeten liegen en dat kón ik niet, Titiaan.”

Titiaan streelde haar zachte, rode haar en drukte haar nog maar eens wat steviger tegen zich aan.

“En toen ben je weg gegaan?”

Elles knikte.

“Ja. Ik dien morgenochtend mijn ontslag in bij de Historische Kring. Je grootmoeder heeft de belastende brieven uit het archief gehaald en een volgende schrijver zal het geheim dus nooit kunnen ontdekken.”

“Geschiedvervalsing?”, zei Titiaan plagend.

“Daar worstelde ik ook mee, ja. Maar vooral met het feit dat ik je grootmoeder een belofte gedaan had waardoor ik tegen jou zou moeten liegen en dat was teveel. Oh, Titiaan, ik ben zo blij dat je het gewoon al wéét!”

“Weet je hoe lang ik het al weet?”

Elles keek Titiaan vragend aan.

“Nou? Hoe lang weet je dit al?”

Titiaan keek op zijn horloge en zei: “Op de kop af anderhalf uur.”

“Hè!?”

“Ja. En René weet het een half uurtje langer, schat ik.”

“Echt waar!? Oh, en René was er vanmiddag al zo dicht bij! Hij wilde met me mee naar de bibliotheek, die róók gewoon een schandaaltje!”

“En uiteindelijk heeft hij het gewoon toevallig ontdekt, omdat hij jouw adres zocht in oma’s spullen. Daar lagen dus ook die brieven.”

Elles keek Titiaan weer aan.

“Vonden jullie het... schokkend? Het ís toch nogal wat, dat jullie eigenlijk geen Van Aelst Cliffords zijn?”

“Tja”, zei Titiaan, “Voor de wet zijn we dat natuurlijk gewoon wel. Maar biologisch gezien zijn we dat inderdaad niet. Maar ik geloof niet dat ik daar een volgende slapeloze nacht van ga krijgen.”

“En René?”

“En René ook niet. En verder hoeft niemand het te weten, toch? Jij geeft je opdracht namelijk sowieso terug.”

“Oh?”

“Ja, want jij maakt nu deel uit van de familie, lieve Elles. En dit familiegeheim zul je veilig moeten bewaren, net als mijn grootmoeder en net als René en ik. En die brieven zullen we terugleggen in oma’s secretaire.”

“Dus door die brieven móeten wij trouwen?”, vroeg Elles en er brak een glimlach op haar gezicht door.

“Jazeker”, zei Titiaan opgewekt, “Jij wordt gewoon een Van Aelst Clifford, lief. En een Van Aelst Clifford weet wat er onder de pet gehouden moet worden, of niet?”

Elles knikte.

“Ja”, zei ze toen zacht, “Maar eigenlijk wilde ik zonder deze gewichtige reden ook al met je trouwen.”

Titiaan drukte haar deze keer bijna fijn toen hij haar nóg dichter tegen zich aan trok. Maar dat maakte hij onmiddellijk goed met veel, heel veel warme zoenen...

Roos en René zaten op de comfortabele bank van Roos en wachtten eigenlijk op een telefoontje. Zij wisten nog steeds niet het fijne van het plotselinge vertrek van Elles en waren in gespannen afwachting van alle ontwikkelingen.

“Zullen we nog een keertje bellen?”, vroeg Roos.

“Is goed”, zei René.

“Nee, nee, stel dat we ze storen in een gesprek”, zei Roos, “Laten we toch nog maar even wachten.”

Maar nog geen tien minuten later begon ze weer: “Titiaan zou toch wel bellen?”

“Ik denk het wel”, zei René.

“Je dént het wel? Hij móet bellen!”

“En jouw zus? Vrouwen bespreken hun hartsgeheimen toch veel gemakkelijker met elkaar en zussen natuurlijk helemáál.”

“Nou ja, zeg, Titiaan kan toch gewoon bellen? Bel jij hém anders toch maar.”

René grijsde.

“Toch maar wel?”

Titiaan nam zijn telefoon niet op. En dat was niet zo gek, want het ding lag nog gewoon op het landgoed. In de haast had hij er niet aan gedacht om zijn telefoon mee te nemen.

“Waarom neemt hij nou niet op!?”, riep Roos boos uit.

“Bel jij je zus dan toch ook gewoon!”, riep René kwaad terug.

Roos pakte met een boos gebaar haar mobiel en belde haar zus.

“Roos?”, klonk het wat afwezig aan de andere kant.

“Ja. Hoe gaat het?”

“Eh, goed. Heel goed, eigenlijk.”

“Weet je hoe je klinkt? Alsof je een heerlijk slagroomtaartje aan het eten bent”, zei Roos.

“Zoiets, ja”, zei Elles en ze klonk dromerig.

“Alles in orde?”

“Alles in orde? Zo te... zien wel. Enne, ja, zo te vóelen ook!”

Roos hoorde Titiaan op de achtergrond tevreden grinniken.

“Wat zijn jullie aan het doen?”, vroeg ze.

“Roos”, zei Elles ongeduldig, “Doe niet zo naïef!”

Roos schoot in de lach.

“Veel... plezier”, zei ze en toen hing ze op.

Ze keek René stralend aan.

“Die liggen in bed”, zei ze triomfantelijk, “En die waren al lang niet meer aan het prátén.”

“Oké”, zei René glunderend, “En wat gaan wij nu doen?”

“Nou, jij gaat nu naar huis, dacht ik. Ik moet om negen uur college geven en ik wil nog even een paar uur pitten, eerlijk gezegd.”

“Oh ja”, zei René, “Jij hebt ook al een zinvolle dagbesteding, hè?”

“Nou, ik verdien mijn brood. Ik ben namelijk níet van adel.”

“Ik ook niet”, zei René laconiek, “Tenminste, nauwelijks. Maar goed, ik heb morgen natuurlijk weer eens niets te doen.”

“Misschien moet je ook eens kijken of het soms bevalt om gewoon eens iets zinvol te doen, werken, of zo.”

“Goeie tip”, zei René, “Mag ik dan bij je terug komen om één en ander te... evalueren?”

Roos keek naar die knappe, donkere kerel en lachte even.

“Dat mag”, zei ze, “Maar nu hoepel je op, want ik moet slapen. Vergeet je niet die brieven terug te leggen in grootmoeders kastje?”

René grijsde.

“Ik zal eraan denken. Mag ik je morgen bellen?”

“Van mij mag je bellen, René.”

“Want eh, ik ben een beetje verkikkerd op je, geloof ik.”

“Gunst, ja?”, zei Roos, “Nou, je belt maar. Ga nu, ik moet slapen!”

“Oké, oké, dág!”

“Da-haag.”

Pim hoorde René tegen half zes terug komen. Maar Titiaan had hij nog steeds niet gehoord. De butler ging rechtop in bed zitten en hoorde dat René naar de zuidelijke vleugel ging, de vleugel van de oude barones.

Wat moest hij dáár nu weer? Pim mocht een boon worden als hij er nog iets van begreep.

Eén ding hoopte hij wel, dat jonkheer Titiaan en Elles de Vreede op dit moment, waar dan ook, in elkaars armen zouden liggen. Ja, als butler had je ook zo je voorkeuren waar het om de partnerkeuze van de jonkers ging.

Die roodharige vrouw paste uitstekend bij Titiaan, vond Pim. En natuurlijk wist hij dat ze samen de nacht doorgebracht hadden, gisteren. Wat wist een butler tenslotte níet?

Hij had Merel vanmorgen rond koffietijd het heugelijke nieuws ook maar meteen verteld.

“Oh! Écht waar!?”, riep het kamermeisje stralend uit, “Oh, dáár ben ik blij om! Ik heb, geloof ik, de avond daarvoor iets moois verstoord tussen die twee, met mijn telefoontje voor dat bloed geven. Ik ben écht dolblij dat ze elkaar nu gevonden hebben! Gelukkig is die Elles het doortastende type.”

Pim grijsde.

“Ja, en jonkheer René heeft het vuurtje ook nog eens flink opgestookt, geloof ik.”

“Tja, René. Zou die ooit serieus genoeg worden om de ware liefde te ontmoeten?”

“Geloof me, Merel, René is zo’n man die echt ziek van verliefdheid kan worden. Maar wanneer dat zal gebeuren? We wachten het maar af.”

René sloop het boudoir van zijn grootmoeder in en daar klonk een kalm: “Zo, René. Goede... morgen, zal ik maar zeggen.”

Zijn grootmoeder zat, in fluwelen ochtendjas, achter haar secretaire en keek hem vorsend aan. Eigenlijk verbaasde dit treffen hem nauwelijks. Voor zijn grootmoeder bleef nooit lang iets verborgen.

“Goedemorgen, oma”, zei hij voorkomend en hij boog zich naar haar over om haar vervolgens op de wang te kussen.

“Ik hoop dat jij zo fatsoenlijk bent geweest om die brieven niet te lezen”, zei de oude barones.

“Ik moet u teleurstellen”, zei René opgewekt, “Ik heb ze gelezen. En Titiaan ook.”

Zijn grootmoeder keek hem geschokt aan.

“Zijn jullie helemaal gék geworden!?”

“Maakt u zich geen zorgen, oma, daar blijft het bij. We weten het nu, maar onze lippen blijven wat dat betreft verzegeld, dat beloof ik u, zo adellijk zijn we dan nog wél. Maar ik wilde perse niet dat Titiaan zijn roodharige engel zou moeten verliezen, begrijpt u?”

“Maar...”

“U was toch ook blij met deze liefdesontwikkelingen? U hebt haar nota bene zélf geselecteerd! U laat ook werkelijk nóóit iets aan het toeval over, toch?”

“Alsjeblieft, René”, kwam de oude dame zwakjes.

René keek zijn grootmoeder aan en er lag een warme blik in zijn ogen.

"Ik houd van u, oma. En Titiaan ook. En Elles gáát van u houden, heel veel, dat verzeker ik u. Wij zijn bevoorrechte lieden, we wonen op een prachtig landgoed, we zijn verwend door het leven. Voelt u zich niet schuldig, we zullen er nooit over praten, nooit."

"Maar mevrouw De Vreede móet er over schrijven, toch? Dit is een buitenkans voor haar! Wat een onthulling."

"Mevrouw De Vreede, oma, is straks de moeder van de erfgenaam Van Aelst Clifford en zal geen enkel belang hebben om uw geheim aan de grote klok te hangen. U ziet het, uw plannen waren veel waterdichter dan u aanvankelijk dacht!"

De oude dame keek haar jongste kleinzoon nog een beetje beduusd aan. Maar verdraaid, dacht ze, die jongen heeft gelijk!

"Ze zijn helemaal wég van elkaar, oma", zei René, "U zult alleen een nieuwe schrijver in de arm moeten nemen. Misschien kunt u er ditmaal eentje voor mij selecteren? Een mooie blonde?"

Nu brak er een glimlach door op het gezicht van de oude dame.

"Ja, ja", zei ze geamuseerd, "Ik denk dat jij daar heel goed zélf voor kunt zorgen, jongeman."

"Nou, gaat u maar weer lekker slapen, oma. Hier heb ik de brieven, bewaar ze goed, stop ze in een afgesloten kistje of zo. Enne, ik ben blij dat we een heus familiegeheim hebben! En ook nog zo'n pikánt geheim!"

Charlotte van Aelst Clifford schudde glimlachend haar hoofd. René kon goed zien dat zijn grootmoeder heel erg opgelucht was.

Hij ging naar bed, eindelijk. Toen hij in bed lag, dacht hij even na over waar hij het met Roos over gehad had. Over een zinvolle besteding van zijn tijd. Hij hād gestudeerd en hij wás goed geweest, ook al had hij daar altijd erg onverschillig over gedaan.

Hij had bagage genoeg om eens iets nuttigs te gaan doen. Want, bedacht hij nog, voordat hij in slaap viel, hij moest wel iets hebben om met een briljante hoogleraar in de wiskunde over te kunnen praten.

Titiaan werd wakker en wist onmiddellijk waar hij was. Hij was bij háár, bij Elles! Hij trok de slapende Elles tegen zich aan en verborg zijn gezicht in het geurige, rode haar.

"Titiaan", mompelde Elles tevreden en ze nestelde zich behaaglijk tegen hem aan.

Maar toen schoot ze opeens overeind.

"Moet jij niet naar je werk?"

"Zég! Wat een aardse opmerking opeens!", protesteerde Titiaan, "Ik dacht vannacht toch echt dat ik met een fee van doen had."

"Eén van ons heeft in elk geval nog een baan. Ik ben even werkloos, zoals je weet."

"Ik ga later naar kantoor", deelde Titiaan mee, "Of zal ik juist eerder thuiskomen?"

"Of allebei", zei Elles droog.

"Nou, dát lijkt mij een uitstekend idee! Ik bel even naar kantoor, dat ik vandaag een snipperdag neem. Eh, mag ik jouw telefoon even? Ik heb mijn eigen telefoon thuis laten liggen."

Elles glimlachte en reikte Titiaan haar mobiel. Titiaan deelde de secretaresse op kantoor mee dat hij vandaag niet zou komen en trok toen Elles weer tegen zich aan.

"Ik denk dat we vandaag dit bed niet meer uitkomen", fluisterde hij bij haar oor.

"Titiaan! Je bent echt duizendmaal meer liederlijk dan je broertje!"

"Klachten, mevrouw De Vreede?"

"In het geheel niet, jonkheer Van Aelst Clifford."

Titiaan kuste het puntje van het parmantige neusje van Elles en maakte een lieve opmerking over haar aanbiddelijke sproetjes.

"En je hebt ze overal, heb ik gezien", zei hij hees.

Elles sloeg haar armen om Titiaan heen en spon tevreden.

"Dan moet je mijn zusje zien!", zei ze, "Die heeft er echt nog veel meer."

“Ik denk dat een andere Van Aelst Clifford dat maar moet gaan ontdekken”, zei Titiaan, “Ik heb de rest van mijn leven mijn handen vol aan jou bekijken. Zullen we trouwens ook nog even bij mijn oma langs gaan vandaag? Dan kunnen we haar op de hoogte stellen van onze verloving.”

“Eh? Verloving?”

“Ja, doe eens gek, lieve Elles. Jeetje, dan zeggen ze dat ik saai ben! Laten we gewoon, na die paar dagen die we elkaar kennen, besluiten dat we gaan trouwen. Ik weet zéker dat we voor elkaar bestemd zijn.”

Elles verdronk in die amberkleurige ogen.

“Ja, dat is zo. Maar ik vind het zo snél!”

“Ik denk dat we ook wel een reden hebben om snel te zijn, denk je ook niet?”

Elles keek Titiaan wat gepuzzeld aan.

“Wat bedoel je?”

“Nou, ik wil wel graag dat het later in elk geval net zal lijken alsof we gewacht hebben totdat we getrouwd waren”, zei Titiaan en hij klonk werkelijk schalks, “Ik ben namelijk bang dat we geen voorbehoedmiddelen gebruikt hebben.”

“Ja, ik wíst dat we iets doms gedaan hadden”, zei Elles.

“Iets doms? Dat was toch zeker niet dat we zijn gaan dansen?”

“Nee”, beaamde Elles.

“En het was toch ook niet dom dat we verliefd op elkaar geworden zijn?”

“Nee”, fluisterde Elles, terwijl ze genoot van die warme hand die haar heup streelde en die mond in haar hals.

“En het was toch ook niet dat we elkaar... bemind hebben?”

Elles sloot haar ogen.

“Nee”, zei ze ademloos.

“Kijk me aan, Elles”, zei hij.

Elles opende haar ogen en keek Titiaan aan. De amberkleurige ogen keken intens en liefdevol op haar neer.

“Ik hoop dat ik je zwanger heb gemaakt”, fluisterde Titiaan teder en Elles voelde zich alweer smelten, “En voor de zekerheid ga ik nu direct nóg maar een poging doen.”

“Titiaan! Je slaat door!”

“Bezwaar?”

“Ik... ik geloof het niet.”

En op dat moment ging de telefoon van Elles. Ze kreunden allebei, heerlijk gefrustreerd.

Elles keek op het display.

“Ik ken dat nummer niet”, zei ze.

Titiaan keek en glimlachte. Hij nam het mobieltje van Elles over en drukte op ‘opnemen’.

“Dag, René”, zei hij droogjes.

“Titiaan, jongen, komen jullie nou eindelijk eens uit dat bed en kom als de wiedeweerga hier heen. Dit is de dag dat ik, de losbol van de familie, later op de dag een heus sollicitatiegesprek ga voeren! En het is de dag dat oma uit jouw mond wil horen dat Elles en jij jullie verloofd hebben. Hallo, Titiaan?”

“Ja, ik ben er nog, maar ik kwam er niet echt tussen”, zei Titiaan geamuseerd.

“Je hébt haar gevraagd, neem ik aan? Dat lijkt me tenminste wel zo fatsoenlijk, na al dat rollebollen van jullie!”

Nu lachte Titiaan voluit.

“Maak je geen zorgen, René”, zei hij toen, “Tenslotte weten jij en ik heel goed wat wij aan onze stánd verplicht zijn, nietwaar?”

